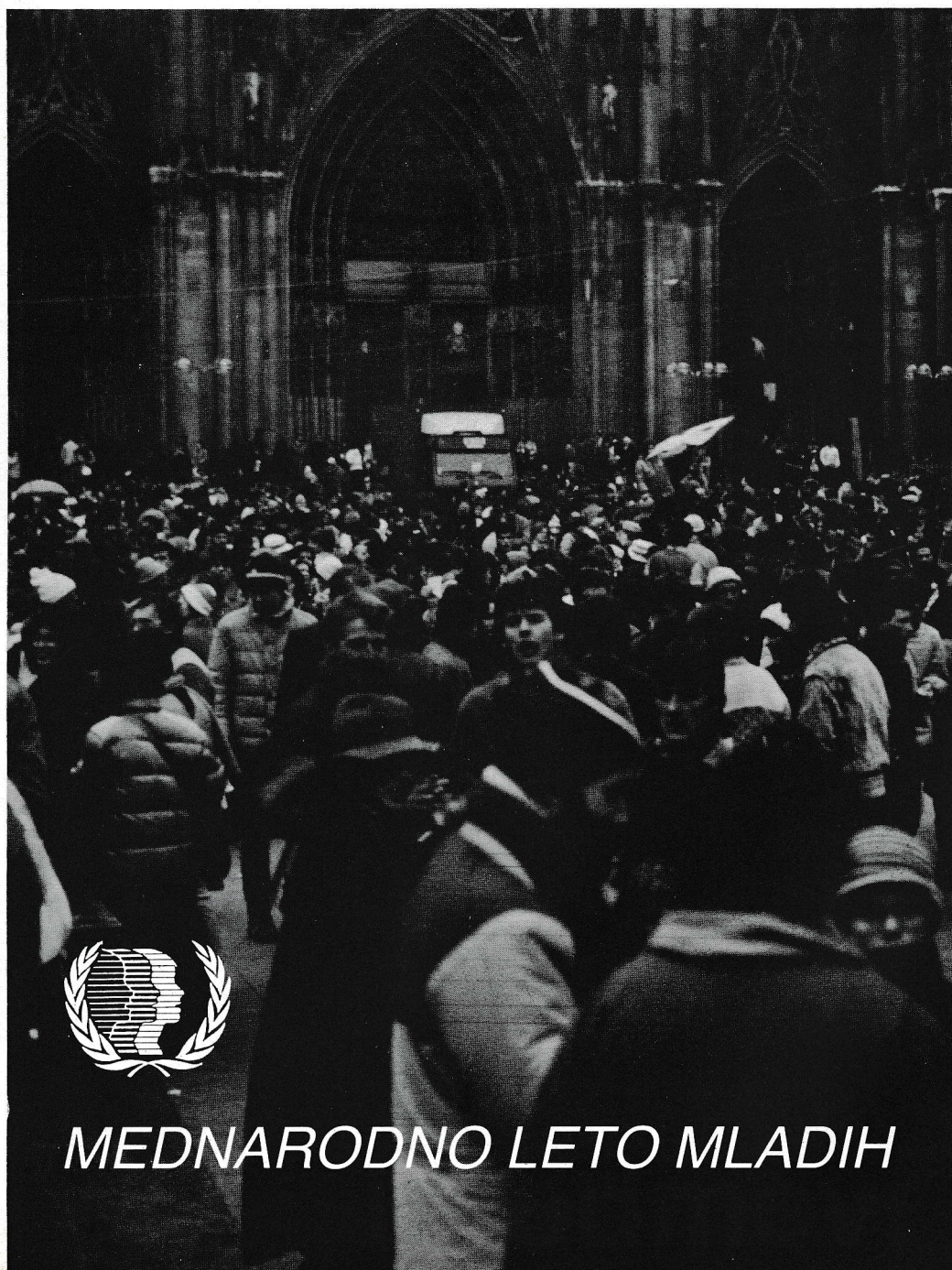

SALEZIJSKI VESTNIK

1 • 1985

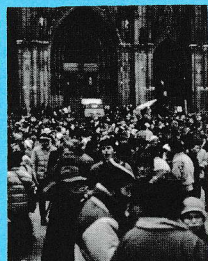
MEDNARODNO LETO MLADIH

Toda starega človeka... ni

Dragi,
prejel sem tvoje pismo.
Pripoveduješ mi o ostarelem človeku – tudi to je problem današnjega časa. Prav imaš. Vseeno bi ti rad rekel... starega človeka ni.
To ni nesmiselno govorjenje. Resnica je. Hočem reči, da za Boga ni starih.
Ljudje se rodijo stari. Morajo pa od dneva do dneva postajati novi, vedno bolj pripravljeni prerajati se v svežini izvira, v novosti življenja.
S starostjo ne smeš zapustiti božjega delovnega področja. Ostani v njem. Ostani v njegovem Kraljestvu, v misijonskem prizadevanju z izkušnjo vere, z optimizmom in pogumom, z veselo molitvijo.
Spominjam se prelepe molitve nekoga, ki je takole molil: „Gospod, ne dopusti, da bi postal kakor eden izmed starih godrnjačev, ki se nenehoma pritožujejo, mrmrajo... Ohrani mi nasmeh, čeprav so usta brez zob, ne dopusti, da bi postal človek preteklosti. Prav gotovo, starec ni človek preteklosti. Človek je sedanjosti, časa, ki nastaja, v katerem smo vsi poklicani živeti. Jezus je dejal Nikodemu: ‚Nihče, ki se ne rodi znova, ne more priti v nebeško kraljestvo.‘ Nikodem mu odvrne: ‚Kako naj se rodi, ko je star? Mar more vdrugič v telo svoje matere in se roditi?‘ Toda Jezus potrdi zahtevo po novem rojstvu, da postaneš kakor otrok, kateremu je obljubljeno nebeško blaženstvo. Paradokсна je resnica vere. Zanj ne obstaja kategorija ‚star‘, ‚starost‘, temveč samo Kristusov človek, ‚nova stvar‘, ki nosi v sebi trajno mladost Svetega Duha. Mladost Svetega Duha. Povej mi, če je bil papež Janez star. Pri 81 letih nam je dal koncil, to veliko dejstvo mladosti, to novost, ki še traja. Seveda, še naprej bomo rekli temu človeku, ki ima svoja leta, da je star. Toda za Boga starca ni. Starec je dejansko dar prve dobe, božje oznanilo, ki nas opominja, da smo novi, ki zahteva, da se v vsakdanjem medsebojnem sprejemanju, medsebojnem služenju, porajamo znova in znova v njegovi ljubezni, prijateljstvu in upanju na vstajenje.

N.B.

Evropsko srečanje mladih v Kölnu

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo salezijanske družine
Leto 58, št. 1, 7. april 1985

Odgovarja in ureja dr. Stanis Kahne
z uredniškim odborom

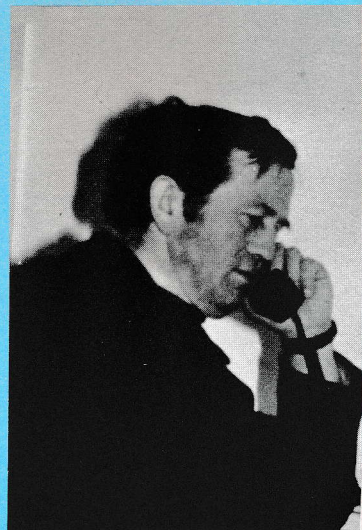
Tisk: Učne delavnice, Ljubljana

Šotor zaveze ob Jadranu

Ankaran je razpotegnjeno naselje na obrežju koprskega zaliva. Pogled se odpira proti pristaniškemu terminalom za raznovrstni tovor. Nekaj sto metrov od obale že čakajo tovrne ladje, da jih raztovorijo. Vse to je za Ankarancane in tamkajšnje turiste že bolj oddaljeno. V miru lahko uživajo poletno sonce in slanost morja.

Istočasno kot ankaransko cerkev so gradili v Kopru veliko pristaniško bazo za razsuti tovor. Vseeno so otroci v šoli odgovorili, da je trenutno največje gradbišče v njihovi občini cerkev v Ankaranu. Najbrž so bili trenutno res bolj v stiku s to nastajajočo zgradbo kot s pristaniščem,

Župnik Ivo je vodil gradnjo ankaranskega svetišča

ki bo morda čez deset let komu od njih nudilo bolj ali manj debel kos kruha.

Od rojstva župnije do lastnega doma

Ankaran se je olepšal z novo cerkvijo sv. Nikolaja – Miklavža. Župnija je še mladenka. Prihodnje leto ji bo komaj dvajset let. Mladostna svežina se ji povsod pozna: nove hiše, mlade družine,

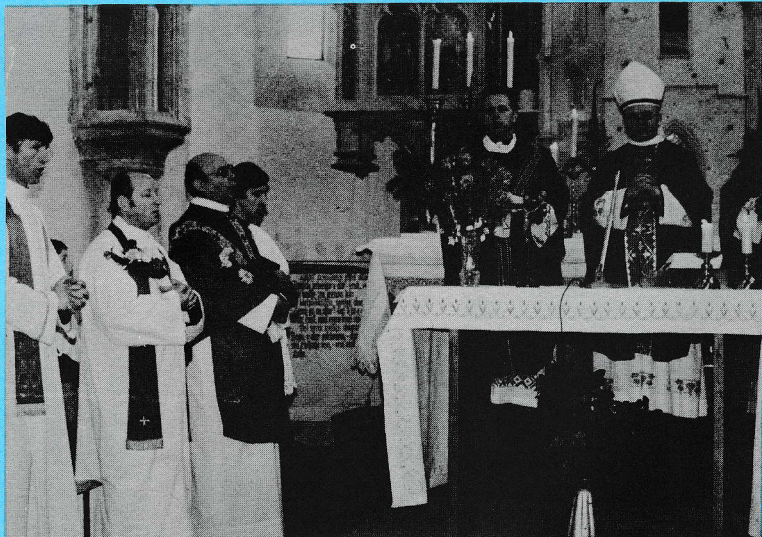
nadaljevanje na 14. strani

Zaupanje je vodilo kaplana Mirka, ko je zbiral sredstva za novo svetišče

Šentrupert v duhovni prenovi

Župnija Šentrupert na Dolenjskem je obhajala od 17. do 24. februarja svoj prenovitveni misijon. Obenem je bila končana spet ena faza obnovitve cerkve. Zavzeto so sodelovali vsi župljani, veliko pa so pomagali tudi člani spomeniškega varstva.

Misijon je trdo delo, ki zahteva veliko priprave. Najmanj eno leto smo razpravljali na različnih ravneh o misijonu, pa tudi molili za njegov uspeh. Marsikaj se je bilo treba pogovoriti z misijonarji – lazaristi – in jih opozoriti na nekatere stvari, ki naj bi jih v govorih posebej poudarili.

Zame osebno je to delo obnove veliko težje kakor obnova cerkvenih zidov. Različne redovne skupnosti sem prosil, da bi molile za uspeh misijona. Imeli smo ga istočasno na dveh župnijah. O njem se je govorilo tudi po obratih tovarn. Tako so zanj zvedeli tudi tisti, ki sicer ne bi.

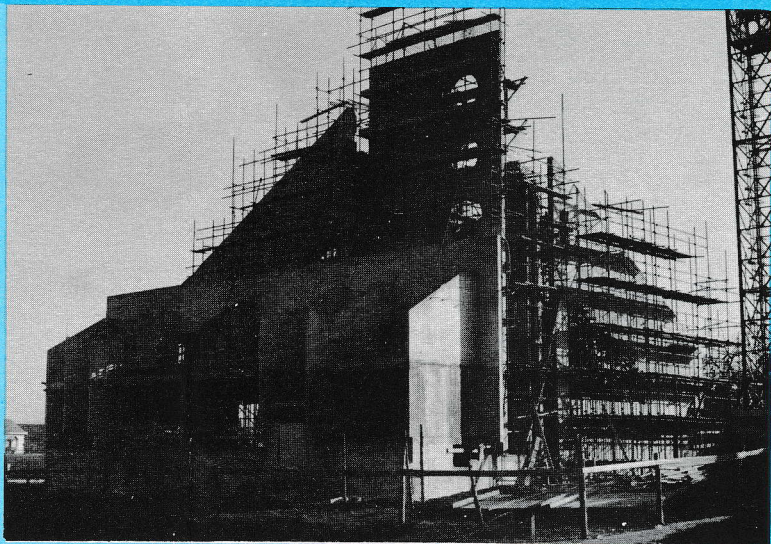
Ceprav se je živo srebro spustilo tudi pod 20 stopinj pod ničlo, so se ljudje proti pričakovanju množično udeleževali govorov in prihajali k spovedi. Od 2470 vernikov se jih je približalo cerkvi in zakramentom več kakor polovica.

Za mladinske skupine smo skupaj z njihovima voditeljema Jožetom Ramovšem in Imretom Jerebicem poiskali posebno obliko srečanj, ki so jih povečini sami pripravili. Tako so bili vsi tudi osebno zavzeti. Imeli so svojo posebno obliko češčenja Rešnjega

nadaljevanje na 4. strani

Nova cerkev v Radencih

Lani konec Marijinega meseca maja smo z vašo pomočjo začeli z gradnjo nove cerkve v Radencih. Na Ciril–Metodovo nedeljo 1. julija je mariborski škof dr. Franc Kramberger blagoslovil temeljni kamen. Delo se je nadaljevalo vse do zime. Groba betonska dela so prišla do najvišje točke prav na sveti božični večer. Upali smo, da bo pred zimo cerkev dobila streho. Na žalost se to ni zgodilo. Streha je v načrtu v mesecu marcu. Hudo pri vsem tem je najbolj to, da podražitve nevzdržno rastejo.

Salezijanski sodelavci in prijatelji ste že do sedaj spremljali našo gradnjo. Mnogi ste s svojimi darovi tudi pomagali. Naj vam dobri Bog po svetih bratih Cirilu in Metodu in Mariji Pomočnici – Zdravju bolnikov bogato povrnejo.

Letos, ko je Metodovo leto, bi radi, da bi bila cerkev vsaj v grobem narejena. Sama župnija tako zahtevne naloge nikakor ne zmore. Zato trkamo na dobra srca naših rojakov doma in zunaj domovine.

Veliko ljudi od vsepovsod prihaja v Radence, da v zdravilišču išče ali si utrjuje zdravje. Če boste kdaj prišli v zdravilišče Radenci, boste zagledali veličastno svetišče. Z zadoščenjem se boste lahko ozrli nanj. V mozaiku novega svetišča bo tudi vaš, morda ne samo en kamenček...

Prav lepo se priporočamo vaši dobroti. Svoj dar lahko nakazete po pošti na Župnijski urad Radenci ali pa tudi na vodstvo salezijanskih sodelavcev na Rakovniku v Ljubljani.

Salezijanski duhovniki in farani v Radencih smo vam hvaležni za vsak dar. Hvaležnost pokažemo tudi tako, da vsak večer pred mašo skupno molimo rožni venec za vse dobrotnike, vsako soboto pa se zanje opravi sv. maša.

Se vam toplo priporočamo in iz srca zahvaljujemo!

salezijanec Franc Levstek
župnik

ŠENTRUPERT V DUHOVNI PRENOVI

nadaljevanje s 3. strani

ga telesa. Prav tako so lepo obhajali zakrament sprave.

Na splošno opažam, da so mladi iz mladinskih skupin aktivno prisotni na raznih duhovnih obnovah in srečanjih. Čutijo se osebno nagovorjene in odgovorne drug za drugega. Drugi pa se tudi ob misijonu ali duhovnih vajah ne približajo.

Posebno doživetje je bilo obiskovanje bolnikov in onemoglih. Ob prvih petkih jih obiščem okrog 25. Tokrat pa jih je bilo nad 60. Ob misijonu je to čisto drugače. Vzdušje naredi svoje.

Zaključno somaševanje je vodil škof Stanislav Lenič. Udeležili so se ga tudi sosednji duhovniki in domačini.

Zame osebno je bila posebnost misijona pripravljenost ljudi, ki sč prihajali tudi uro in pol daleč.

Misijon ne more opraviti vsega. Opazil sem, da bo pri nekaterih slojih ljudi treba misliti na učinkovitejšo in trajnejšo obliko prenove. Misijon še traja in bo rodil obilen sad v vseh, ki so pripravljeni graditi boljši svet.

Janez Vidic

**DRAGI DON BOSKOVI PRIJATELJI,
ČLANI SALEZIJANSKE DRUŽINE
IN VSI BRALCI SALEZIJANSKEGA VESTNIKA!**

Postni čas se bliža koncu in za velikonočni praznik boste zopet dobili v dar Salezijanski vestnik, ki bi vas rad nagovoril z don Boskovo ljubeznijo, se vam zahvalil za zvestobo, vse žrtve in delo, ga vgrajujete v rast božjega kraljestva in salezijanskega poslanstva. Tudi jaz bi vam rad v svojem imenu in v imenu vseh sobratov naše skupnosti osebno segel v roke in vam zaželel bogat in doživet praznik Gospodovega vstajenja. Ker tega ne morem, vam preko Vestnika pošiljam naše skupno voščilo.

V postnem času smo spremljali Kristusa na križevem potu. Ustavili smo se pri grobu in premišljevali: „Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umrje, ostane samo; če pa umrje obrodi obilo sadu“ (Jn 12,24). Morda smo ob tem mislili na vso težo preizkušenj, ki nas spremljajo v življenju. Včasih se nam zdi, da je krščansko življenje preveč zahtevno, posebej še, ko nam da čutiti težo križa. V takih trenutkih prebujeni pogled vere išče zvezo s Kristusovo velikonočno zmago in v njej odkriva temeljni razlog krščanskega upanja. Velika noč nam vsako leto prinaša novo luč, novo moč za vztrajnost in zvestobo v preizkušnjah. Na posebej močan način nam priključuje v zavest resničnost, da je Dobro zmagalo in gotovost prisotnosti velikonočnega Kristusa med nami. Kot don Boskovi prijatelji in sodelavci želimo pomagati vsem, posebej še mladim, da bi spoznali in sprejeli to dobrodejno prisotnost zmagovalca Kristusa. Don Bosko, naš oče in učitelj, nas v tem poslanstvu spremlja, spodbuja in podpira. Od nas želi,

da bi bili v svoji družini, župniji, okolju znamenje in nosilci božje ljubezni, ki žari iz zmage velikonočnega jutra.

Sedmi don Boskov naslednik nas letos z vezilom vabi, da bi svoj duhovni pogled posebej uprli v Kristusovo oznanilo blagrov in tako sebi in svetu „prižgali novo upanje“ v zmago dobrega. Don Bosko se je z vsemi silami boril proti zlu, posebej proti začetnemu zlu, ki se hoče polastiti mladih duš. Zlo je preprečeval s stalno gojitvijo dobrega. Središče vsega dobrega pa je evangelijska vrednota ljubezni, uresničena v velikonočni skrivnosti. Zato delo za resnično srečno prihodnost ne more biti uspešno, če se ne navdihuje v evangeliju. Vezilo nas opozarja prav na to temeljno držo našega krščanskega in salezijanskega poklica.

V teh svetih dnevih bodimo predvsem „učenci“, ki v Kristusovi velikonočni zmagi odkrivajo veselje in upanje in ga delijo z

brati in sestrami. To je danes še posebej potrebno. Mnogi, zlasti mladi, globlje kot v preteklosti doživljajo bivanjsko stisko, ki je kljub znanstvenemu in tehničnemu napredku vsak dan večja. Tudi pri nas se vse pogosteje govori o mladih kot o „brezperspektivni generaciji“. Velika noč oznanja božjo bližino, zaradi katere tudi trpljenje lahko postane vir ljubezni in sredstvo odreševanja. Saj le „če zrno umrje, rodi obilo sadu“.

V prazničnih dneh radi molimo drug za drugega, da bomo vsi don Boskovi prijatelji „z veliko močjo pričevali o vstajenju Gospoda Jezusa“, in da bo „obilje milosti nad vsemi“ nami (prim. Apd 3,33).

Vsem vam, vašim domačim in znanecem, posebej še bolnim in trpečim želim obilje radosti v obhajanju velikonočne skrivnosti.

Anton Košir
inšpektor

Aleluja

Vodstvo salezijanske družbe in sodelavstva vošči sobratom, Hčeram Marije Pomočnice, don Boskovim prostovoljkam, sodelavcem, don Boskovim prijateljem in bralcem Salezijanskega vestnika blagoslovljene velikonočne praznike, ko obhajamo Kristusovo zmago nad smrtjo in začetek novega stvarstva v večnem življenju.

Evangeljski blagri in salezijanski svet

Vrhovni predstojnik salezijanske družbe nam predstavlja letošnje vezilo in pravi takole: Vezilo-85 nas vabi, da bi skupaj z mladimi razmišljali o evangeljskih blagrih.

To je poziv vsemu salezijanskemu svetu, da bi se duhovno osredinili na Colle don Bosco, ki so ga poimenovali 'gora mladinskih blagrov'.

Evangeljski izraz 'blagor' pomeni 'srečen', vendar so blagri paradoksní. Pravijo, da so srečni tisti, ki so na videz nesrečni: reveži, žalostni, lačni, preganjeni (Mt 5,3-12). Zdi se nesmisel. Vendar je prav to Jezusov 'manifest'.

Zanimivo je, da vsebuje Nova zaveza še druge blagre, ki so zunaj govora na gori. Izmed teh naj omenim 'blagor tistemu, ki se ne spotika nad menoj' (glej Mt 11,6) in 'blagor tistim, ki božjo besedo poslušajo in se po njej ravnavajo' (Lk 11,28). Dobro moramo torej poslušati Jezusovo sporočilo. Resno moramo vzeti njegove blagre kot izredno božjo

prerokbo, kako doseči srečo zase in za mlade.

Ali je kdo popolnoma srečen? Odgovor je lahek: da, to je Bog! Srečen je zato, ker je Ljubezen.

Greh, ki je sebičnost, ošabnost in poželjivost, je vnesel na svet nesrečo.

Jezus Kristus se je lotil uničiti greh in spremeniti človekovo zgodovino z izvorno metodo ljubezni, ki je edina pot, ki vodi k zmagi nad nesrečnostjo. Ta pot se imenuje 'blagri'.

Jezus blagrov ni samo oznanil, temveč jih je živel: on sam je posebjal blagre. V sebi je izpolnil božjo prerokbo o srečnosti današnjega sveta.

Blagri niso desetere zapovedi, ki jih je treba izpolnjevati. Ni jih mogoče spraviti preprosto v moralno držo. Tudi niso zgolj načrt za asketsko življenje. Bilo bi kratkovidno gledanje nanje. Blagri so razodetje najresničnejše ljubezni: so neke vrste izpoved tega, kar dela Bog, ko je tvegano vstopil v našo zgodovino. Blagri so razodetje, kakšne narave je Kraljestvo, so odkritje Kristusovega srca, so podelitev njegovega Duha v dogajanju človeštva.

Ni bolj bistrega izvira za krščansko duhovnost, kakor so blagri. Ti nas učijo ljubiti, kakor je ljubil Jezus. Ne obljublajo nam raja na zemlji, temveč ga samo začenjajo in mu zagotavljajo polnost ob slavni Kristusovi vrnitvi.

Salezijanski svet je žejen globlje mladinske duhovnosti. Nove generacije si želijo poglobiti manifest blagrov, so lačne in žejne pristnega evangelija, si želijo okušati srečo, ki temelji na upanju. Prizadevajo si dojeti, zakaj so se oklicali Marija in apostoli za 'blažene' in vendar so toliko trpeli na zemlji.

Don Bosko se je navdihoval prav ob tej ugotovitvi. Kot prerok in učitelj njihove sreče, je mladim ponudil realistično duhovnost, ki je potopljena v vsakdanost, živeta v izpolnjevanju svojih dolžnosti, prežeta z ljubeznijo, ki se prevaja v žrtev in služenje. Polna je ustvarjalnosti, iznajdljivosti in apostolskih idealov. Izvežbana je v darovanju sebe z veselostjo, ki ga daje življenje po evangeliju.

Vsi, bratje in sestre salezijanske družine, smo povabljeni, da razmišljamo vse leto o evangeljskih blagrih. Na ta način bomo uresničili svoj poklic, pomagali bomo graditi 'civilizacijo ljubezni', družbo mnogih 'poštenih državljanov in dobrih kristjanov'. V svoji vesti bomo zaslišali glas: 'Blagor vam, don Boskovi sinovi in hčere, ki živite z malimi in ubogimi, ker boste ustvarjalci Kraljestva!'

Simfonija odločanja

Danes, ko nas razjeda moralna kriza, ko je v šolstvu zmeda, ko smo mladega človeka ponižali s tem, da smo mu zastavili zelo krhke in nizke smotre, je zelo omejena možnost za poklicno odločanje.

Diplomska naloga, ki jo povzemamo, obravnava to vprašanje. Vsebina res ni moderna. In vendar ni iz prejšnjega stoletja in ne od drugod. Slovenski mladi človek jo je ustvaril danes, ker si danes želi svobodnega odločanja za poklic. In kaj mu družba: starši, kateheti, šola in kateheza nudi v zameno za to?

Sveženj skoraj končane diplomske naloge je ponovno pregledala in se oddahnila. Morda ji bo delo odprlo vrata v očarljiv svet sedme umetnosti — filma. Ob podobnih sestavkih, ko človek

tehta besedo za besedo, se zgodi, da jim ne najde pravega naslova. Tudi njej se je zgodilo tako. In kako bi vi naslovili zgodbo, ki je pred vami? To zgodbo je dekle namreč vpletlo v jedro svojega snovanja.

Brezbrizno leži fant na cvetočem travniku in sanja. Ne odganja tečnih pomladanskih žuželk, ki se žužnjaje vsipajo iz prebujajočih se plansarij. Uho ležerno spremlja brenčanje čebel in čmrljev nad cvetjem, oko kdaj pa kdaj pokroži za lahkotnim metuljem pravljicnih barv. A srce ne spi. Življenje ga izziva. Vabi ga v dolino, od koder prihajajo odmevi ritma in pesmi. Prešerno bi hodil prek cvetnih livad in narcisnih polj ter si žvižgal. Ubral bi cvetlico, zdaj eno zdaj drugo, jo zataknil v gumbnico ali v usta, ji izpil nektar, uvelo odvrigel, ne meneč se za njeno smrt ... Življenje!

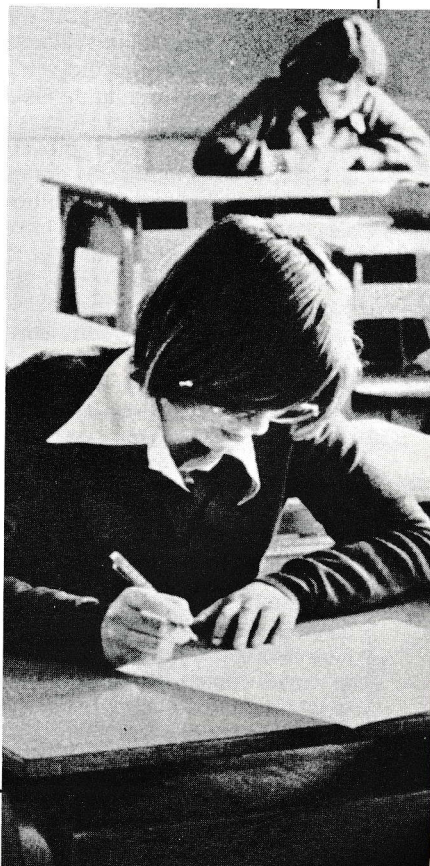
Muho, ki ga je v sanjah ugriznila do krvi v obraz je pregnal z zamahom roke in se obrnil na drugo stran. Pred očmi so mu zdaj v modro nebo ostro zarisani gorski grebeni. V njih ni le čar. V njih je tudi sila, ki ga mami. V višino ga vabi. In gre. Strma gozdna pot se vzpenja bolj in bolj. Ko hodi po vlažnem listju, se za korak dvigne in hkrati za dva zdrсне navzdol. Izbirati mora stopinje, ubirati še neizhojene poti. Sonce mu na pobočju začenja izvablјati pot iz telesa, ki s čela polagoma kaplja na oči in mu megli pogled. Toda vrh se bliža. Grenkoba v očeh in slan okus po potu v ustih mu ne skali veselja v srcu. To je življenje! Splačalo se je! Široko obzorje je pred njim in siva vsakdanjost pod njim. Toda, kako visoko je že, a obdajajo ga še višji gorski cilji in vabijo ga še z večjo močjo. In k njim se napoti.

Se vam je že utrnil naslov za to zgodbo? Dekle ji je reklo: Simfonija odločanja.

Diplomska naloga je tokrat na mizi ostrogledih ocenjevalcev umetniške akademije. Kakor trepetlika v vetru je dekle pred njo. Slovesno, kot je to v navadi, predsedujoči v imenu svojih kolegov zaključi: „Vaša tema ni nova. Je stara kot Herakles na razpotju. Ni moderna. Je kakor katekizem. Je kakor simfonija, ki vam odpira vrata v vaš poklic, vrata v življenje.“

**Poklic: vrata v življenje,
ne le v proizvodnjo**

„Gospod, grabimo, kakor listje grabimo dobrine tega sveta in vendar nismo nasičeni ...“ zapisuje globlji videc. Veliko smo nagrabili — posamično in v naši družbi naspluh, s tem smo nagrabili tudi zadolženost in še kaj, zaradi česar smo danes revnejši od včeraj, še bolj v duhovnem kakor v gmotnem oziru. Da bi nas le—to vsaj nečesa izučilo; da bi nas izučilo našim otrokom

nuditi ne le gmotne dobrine, temveč tudi pomembne človeške – duhovne vrednote. Eden naših vzgojiteljev z nostalgijo ugotavlja, „da smo (nekdanj) imeli stvarne, otipljive cilje, možnost za koristno delovanje, za izpolnitev življenja“. In danes?

Zakon o usmerjenem izobraževanju ter celotna družbenopolitična in gospodarska zasnova sistema dobesedno zahtevata, da je smoter celotnega bitja in nehanja našega človeka postati uspešen proizvajalec in se uresničiti v delu. Če bi bilo samo delo naš življenjski cilj, potem bi bili – nikoli osvobojeni – sužnji dela. Pred takim enostranskim zakonom ne sme utihniti simfonija odločanja, ki jo mladostnik hoče doživljati, da bi se odločil in uresničil kot svoboden človek. Simfonija namreč pomeni neko bogastvo, skupek možnosti, razvrščenost in razvejanost različnih poti v življenje. Pomeni tudi možnost, da se mlad človek odloči za katerokoli od teh poti, ne le da ostane „proizvajalec“; da se npr. posveti kulturnim, nravnim in verskim vrednotam, in da tako uresniči sebe in pomaga k uresničitvi bližnjega. Namreč „človek je bogat kakor vodnjak, ki mu ni lahko videti do dna“ (M. Selimović).

Pognimo mizo s kulturnimi, nravnimi in verskimi vrednotami

Narodno–kulturna vprašanja postajajo obetavno vznemirjaljoca. Pri vzgoji za poklic naj zato starši in vzgojitelji otroku nudijo bogato pogrjneno mizo, na kateri ne sme manjkati kulturnih, nravnih in verskih vrednot. Kadar otrokom prikrivamo ali maličimo katero od teh vrednot, mu delamo krivico. „Pri dolgoletnem delu z mladimi sem spoznal, da mlad človek ne more razviti svoje osebnosti, če ne dobi ustrezne spodbude za življenjska iskanja“ (B. Stritih).

Spodbud za materialna iskanja in lepih dosežkov (s težavami vred) smo našim otrokom zapustili dovolj. Danes pa se mora bolj kot kdajkoli prej oče in mati ter vsak vzgojitelj in katehet vprašati: kako pogrinjam otroku mizo zgoraj omenjenih vrednot.

Res je, da ne odločamo mi, kako bodo mladi te vrednote v življenju uporabili. Toda ponudba ne sme manjkati. Odločitev za poklic, za vsak poklic, moramo kristjani doživljati in predstavljeni kot zavezujoče globoko nravno in odlično versko dejanje. Če mora otrok izbrati določen poklic zato, ker je le tisto

mesto še nezasedeno, ali ker mu nekatere možnosti prikrivamo, in se ne more odločiti po svojih sposobnostih in nagibih, je to, kar se od njega zahteva nečloveško in nemoralno. Kako naj se uresniči kot človek tam, kjer se ne čuti poklicanega in nagovorjenega? Kako naj razvije svoje sposobnosti „kjerkoli“, v nekem poklicu, ki so mu ga določili drugi? Kako naj bo le uspešen proizvajalec – člen nekega sistema, če se ne more razviti v osebek kot človek, ki morda lahko na kulturnem, nravnem in verskem področju odsluži večji delež in tako še konstruktivneje gradi narodno skupnost?

A.S.S.

IZ MAJCENOVE MISIJSKE TORBE

BURJA Štefan: Kakor vemo, je Slovenec iz Argentine, diplomirani učitelj, salezijanec, zdaj misijonar v Keniji. Spada v skupnost, ki je povezana s Centralno inšpektorijo v Turinu. Leta 1980 so odprli prvo postojanko v Siakagu, župnijo in šolo. Pred kratkim so odprli še eno postojanko: tehniško šolo v Embuju. Prišle so pomagat tudi naše sestre. Že so morale dati misijonski davek kakor nekoč Majcen: tifus. Tudi Burja je moral v bolnico v Monbaši, staro portugalsko mesto iz leta 1496. – Siakago, 8.2.85.

KRAMAR Jože se pripravlja na svojo 50–letnico misijonskega dela. Pripravlja gradnjo cerkve Marije Pomočnice v Agapiriju. Želi, da bi bila zgrajena z darovi slovenskih vernikov. Medtem je dokončal cerkev v Aramiriju in jo je domači škof 8. decembra 1984 blagoslovil. Navzočih je bilo 1200 odraslih, kar je za te zamočvirjene kraje izredno. Ples je bil nekaj posebnega: 600 plesal-

cev v Adamovi obleki in našemljeni s travo, listjem in ptičjim perjem. Kaj neki bi rekli liturgisti, vprašuje Kramar. – Zahvaljuje se za darove, ki jih je zbrala dobra s. Ivanka. Pomagali so tudi koroški in tržaško–goriški Slovenci.

MRZEL Rafko iz Filipinov: zahvaljuje se za darove, ki jih je dobil od s. Ivanke in od Slovencev iz Kanade in na Koroškem. Kljub boleznem upa še vzdržati in se bo 1986 spet oglasil v domovini.

S. TEREZIJA Medvešek iz Indije. Je najstarejša salezijanska sestra v Indiji. Deluje blizu Kalkute. Ob duhovnih vajah se bo srečala s Pavlom Bernikom.

PACNIK Tone je škofijski misijonar iz Maribora. Obiskal nas je na Rakovniku, dal si je delati bele talarje. V Zairu je župnik in dekan neizmerne župnije. Škof mu je dejal, naj si pusti rasti brado, da bo imel več ugleda pri ljudeh. Pravi, da imajo Slovence radi.

Marija, pribežališče grešnikov

Ko kličemo Marijo kot Pomočnico, si morda zamišljamo množice stiskanih, ki se gnetejo pred njenimi podobami, oltarji, na božjih poteh in jo prosijo: „Marija, pomagaj mojemu otroku. Ozdravi mi moža. Kako naj bom brez žene in matere v družini?“

Toda ko nam je Jezus dal Marijo za mater, je gotovo imel pred očmi osnovna načela svojega nauka, kjer je prva vrednota „božje kraljestvo in njegova pravica“, t.j. duhovne vrednote, „vse drugo pa nam je navrženo“ (Mt 7,33). „Kaj pomaga človeku, če si svet pridobi, svojo dušo pa pogubi?“ (Mr 8,36). Tako je tudi Mariji v prvi vrsti zaupana skrb za duhovno življenje njenih otrok.

Največja stiska, ki jo kristjan lahko doživi, je nevarnost za greh in greh sam.

Zato nam je pobožnost do Marije nujno potrebna, saj smo vsi grešniki in živimo v vedni nevarnosti, da bi grešili.

Kardinal Suenens je zapisal: „Marija ni človek preteklosti. Tudi ni izven božje skrivnosti, ampak je sama božja ljubezen, ki se hoče razodeti na ta način.“ Zelo so na mestu besede papeža Pavla VI.: „Kakšna preprosta miselnost bi trdila, da je Marija bolj usmiljena od Gospoda. Po otročje se misli, da je Jezus strožji od nje in da se moramo zateči k Mariji, sicer nas bo Bog kaznoval. Res je Mariji zaupana odlična služba posredovalke, toda izvir dobre te Gospod.“

Tudi konstitucija 2. vatičanskega cerkvenega zbora „Luč narodov“ pravi: „Eden je srednik med Bogom in ljudmi, človek Jezus Kristus, ki je dal samega sebe v odkupnino za vse“ (1 Tim 2,5-6). Marijina materinska naloga do ljudi na noben način ne zatemnjuje in ne zmanjšuje tega edinega Kristusovega sredništva, temveč razodeva njegovo moč“ (C 60).

Marijina materinska vloga to-

rej razodeva Jezusovo božjo moč. Zato jo upravičeno kličemo kot „priežališče grešnikov“, „pomoč kristjanov“, „tolažnico žalostnih“, „vrata nebeška“. Brez Marije ne bi mogli izpolniti božjega načrta o sebi, ne bi se mogli varovati greha. Ona je vzor, kako je treba izpolniti božjo voljo, saj je tako iskreno govorila angelu: „Zgodi se tvoja volja!“ Tako držo sprejemamo tudi mi. Po njenih priprošnjah in njenem zgledu smo tudi mi v vsaki skušnjavi pripravljeni reči: Zgodi se mi po tvoji besedi!“

Don Bosko je imel molitev k Mariji za mogočno sredstvo v boju proti skušnjavam in grehu. Fantom v zavodih in salezijancem je priporočal različne molitve, kratke zdihljaje, rožni venec. Vsem je znan njegov zdihljaj, ki ga je vložil v večerne molitve: „Ljuba Mati večnega življenja, reši mojo dušo pogubljenja.“ Danes smo to delno izrazili tudi z apostolsko razsežnostjo: „Reši

naše duše pogubljenja“, ali „Reši naše brate pogubljenja“. Tako naša molitev ni samo za svoje potrebe, temveč tudi za potrebe drugih.

Nekoč je v sanjah videl simbolično sliko o Marijini vlogi v boju proti grehu. Bil je z vsemi fanti iz Oratorija v domačem kraju Becchi. Fantje so se igrali na dvorišču, k don Bosku pa pristopi neki možki in ga povede na travnik za hišo. Pokaže mu v travi dolgo debelo kačo. Don Bosko se je na smrt prestrašil. Oni ga pa pomiri: „Ne boj se! Nič ti ne more. Samo pazi!“ Vzame vrv, en konec da don Bosku, z drugim koncec pa gre na drugo stran kače. Napneta vrv in mož udari po kači, da se v bolečini zvije. V tistem ji zaplete vozec okrog vratu in ji onemoči, da bi grizla. Otepa se, samo sebe cefra v koščke in nazadnje ostane od nje samo okostje. Mož spravi vrv v zaboj. Čez nekaj časa pa ga spet odpre. Don Bosko z velikim začudenjem zapazi, kako se je vrv oblikovala v napis „Ave Maria“. Ko don Bosko gleda, a ne razume, mu mož reče: „Kača predstavlja hudobnega duha, vrv pa zdravamarijo ali bolje rožni venec, ki je niz zdravamarij. Z njimi potolčemo, premagamo in uničimo vse hudobce pekla.“ Ko je don Bosko te sanje pripovedoval fantom in salezijancem, je dejal: „Pobožno molite zdravamarijo in rožni venec pri vsakem navalu skušnjav in bodite pripravljeni, da boste vedno zmagali.“

Marija je za mladino in za odrasle mogočno vzgojno sredstvo in znamenje zmage nad grehom, ki more svet sovraštva, uživaželjnosti in medsebojnega uničevanja spremeniti v lepši svet, svet dobrote, ljubezni, miru.

Ko se pripravljamo na velikonočne praznike, bomo tudi mi obračunali z grehom. Dobro se bomo pripravili na velikonočno spoved in napravili konkreten sklep, v čem se bomo poboljšali.

St.O.

Z don Boskom v leto mladih

Don Boskovi sotrudniki letos veliko razmišljajo o mladih. Tudi mi se jim skušamo pridružiti ob mislih iz revije „Il tempo di Don Bosco“.

UNESCO se letos obrača na 75 milijonov mladih in jim poklanja leto 1985. Don Bosko bi vzkliknil: „Dovolj mi je, da ste mladi, da vas imam močno rad ... Bogu sem obljubil, da bo vse moje življenje do zadnjega diha za vas.“

Danes kakor včeraj so mladi upanje sveta jutrišnjega dne, termometer človeškega napredka, pa tudi pokazatelj skrbi in trpljenja vsega človeštva. In če hočemo zgraditi nov svet, bolj človeški in bolj evangelijski, moramo zboljšati vzgojo mladih in jim olajšati prispevanje k človeškemu napredku, pri gradnji miru na svetu.

Ko je papež proglasil geslo za dan miru „Mir in mladi korakajo skupaj“, je vsem priporočil delo za civilizacijo ljubezni. In v ta namen kliče mladim, naj se natanje obogatijo s krepostmi veselja, zvestobe in nesebičnosti.

Don Boskovi prijatelji skupaj s papežem opažajo v mladih globoke vrednote in se ne dajo speljati v lahke obsodbe premnogih. Današnji mladi si želijo resnice in pristnosti, svobode in prijateljstva in tudi junaštva. Želeli bi očistiti svet sebičnosti in neiskrenosti. Koliko tihih zgledov mladih, ki so kvas novega sveta, imamo pomalem kar povsod kakor obetajočo pomlad! Pomagajmo jim in pokažimo njihovo vrednost tistim, ki vidijo vse črno.

Vendar ne manjka tudi temnih senc nad prihodnostjo mladih. Po vsej Evropi se manjša število otrok. Obenem pa v mnogih mladih opažamo veliko zglobljenosti in pomanjkanja idealov in zavzetosti za življenje. Mnogi ne zapajo več političnim, družbenim in cerkvenim ustrojem. Veliko jih

je nezaposlenih, zato so zašli v prestopništvo in mamila. Lačni so udobja in žejni uživanja.

Tem mladim je bil poslan don Bosko, da bi jim oznanil evangelijske blagore. In mi, don Boskovi prijatelji, moramo poznati žalostne stvarnosti mladih, iskati resnične vzroke, zavračati posledice, upreti se pesimizmu in priznati v mnogih današnjih mladih tudi kreposti starih prerokov, ki postavljajo na glavo razvoj zgodovine.

„Posebna karizma salezijancev

— je pisal Janez Pavel II. dne 10. januarja 1984 — je bila vedno v tem, da so priče in nosilci Kristusove ljubezni mladim. Mladi imajo sami po sebi izredne sile za prihodnost. Toda njihovo dozorevanje se razvija med številnimi težavami in nevarnostmi. Samo potrpežljiva in pametna vzgoja jim lahko pomaga, da se bodo mogli izgrajevalno vključiti v skupnost odraslih in pogumno prevzeti nase odgovornost pri gradnji civilizacije.“

Pripravil I.Z.

MESSAGE AUX JEUNES

Naše duhovno ognjišče na Bledu

Dom Hčera Marije Pomočnice na Bledu je skozi leto oaza miru in skritega duhovnega tkanja božjega kraljestva.

V to zbranost nenadoma zaveje piš Svetega Duha: duhovne vaje za dekleta. Prihajajo iz vseh koncev Slovenije. V petih tečajih januarja se je zvrstilo povprečno po 35 deklet, skupno 174: prava poplava veselja in obenem duhovne resnosti, zavzela je vse prostore pretesne hiše in posrkala v svoj vrtinec vse sestre.

pa so jih povabile prijateljice.

Mnoge so izjavile, da jih redovno življenje privlači, v nekaterih je celo dozorela resna odločitev, da se jeseni pridružijo veseli in navdušeni skupini aspirantk v Ljubljani. Želje drugih

nahajajo največjo oviro pri starših ...

Do prihodnjih duhovnih srečanj v maju bomo skušali podpreti vsa ta dekleta z molitvijo, spodbudami in s pričevanjem našega evangeljskega življenja.

Voditelja duhovnih vaj za pšolska dekleta sta bila salezijanca Ivan Turk in Jože Pozderezec, dekleta 7. in 8. razreda pa so vodile sestre same.

Geslo vseh duhovnih srečanj je bilo: „Prisluhni, imam ti nekaj povedati.“ O tej poklicni temi so bili govori, pogovori, molitve in celo sproščeni oddihi ob gledanju filma Kristus nima rok in diapozitivov o življenju Marije Dominike Mazzarello. Zjutraj jih je prebujala glasba božičnih in Marijinih pesmi in jih ohranjala v zbranosti do skupne jutranje molitve.

Kakor vsako leto in pri vsakem tečaju duhovnih vaj je bil tudi letos osebni pogovor s s. Frančiško duhovno plodovit. Zanimivo: niti ena se ni odrekla temu osebnemu srečanju. Izrazile so zadovoljstvo, da so se mogle, mnoge morda prvič v življenju, iskreno pogovoriti o svojih zadevah z izkušeno redovnico. S tem so pokazale, kako je želja in potreba mladih po iskreni, tolažilni in spodbudni besedi.

Za sklep so se dekleta tudi letos izročile Mariji Pomočnici. To so storile toplo in prisrčno. Marija resnično privlači mlade duše.

Pohvaliti moramo župnike, ker so nam poslali dobra in sprejemljiva dekleta. Mnoge od njih pa so prišle na lastno pobudo, ker so bile pri nas že večkrat ali

Sonce je toplo tudi pozimi

Tako je pri nas na Gornjem trgu, posebno če pomislimo, da v tej stari hiši poje življenje mladih deklet, ki se pripravljajo na svoj poklic. Nikoli ni dolgočasno. Tudi prazniki so polni življenja. Prvi velik praznik letošnjega šolskega leta je bil praznik Brezmadežne, še posebno lep, prisrčen in salezijansko domač, ker so bili navzoči tudi starši aspirantk. Srce dneva je bila sveta maša, ki jo je daroval naš zvesti kaplan dr. Stanis Kahne in nas navdušil za življenje po Marijinem zgledu, mladostna pesem pa jo je poživljala. Prijetno razpoloženje je po kosilu dobilo nov višek v kulturni prireditvi v čast Brezmadežni. Krona dneva pa je bila naša izročitev Brezmadežni. — Drug velik praznik je bilo slavje na don Boskov god. Nanj smo povabile svoje prijateljice z duhovnih vaj na Bledu, da bi z nami podoživle trenutke duhovne sreče.

Skupaj z mladimi

Leto mladih je pred nami kot naloga, ki jo moramo izpolniti. Vsi čutimo, da moramo nekaj storiti, nikakor pa ne najdemo tistega ustreznega kaj in kako naj storimo. Vrhovni predstojnik Egidij Vignano je vsem članom salezijanske družine za leto 1985 dal VEZILO, ki pomeni program dela in vodilo vseh naših prizadevanj. Pravi: „SKUPAJ Z MLADIMI ZNOVA RAZMISLIMO O EVANGELJSKIH BLAGRIH, DA BI SVETU PRIŽGALI NOVO UPANJE!“ V letu mladih vsa salezijanska družba poskuša obnoviti gorečnost svetega Janeza Boska, ki zase pravi: „Vse bi dal, da bi si pridobil srca svojih fantov in bi jih kako mogel darovati Gospodu“(MB VII,250). Govori v globokem prepričanju: „Gospod me je poslal za fante“(MB VII, 291).

V evangeliju se bomo našli

Skupaj z mladimi! Kdo? Starši, vzgojitelji, salezijanci. Mi odrasli, ki smo bili mladi; tudi mi smo bili drugačni od odraslih! Priznajmo: imeli smo težave z odraslimi in odrasli z nami. Morda smo pozabili na to. Morda še niti preboleli nismo, da smo se morali posloviti od mladosti. Pa ne gre drugače: moramo živeti življenje mladega in odraslega človeka, vse ob svojem času. In drugim moramo to omogočiti. V srcu morda nosimo marsikateri grenak spomin, če nas odrasli niso razumeli!

Danes so mladi drugi, naši otroci. Oni bi danes od nas želeli to, kar smo želeli prej od odraslih. Želeli bi biti mladi. Pustimo jim, naj živijo svojo mladost! Omogočimo jim, da bodo imeli lepo in srečno mladost. Prekratka je in prelepa, da bi mogli koga zanjo ogoljufati.

Svet je usodno razdeljen: Sever – Jug, razviti – nerazviti, Vzhod – Zahod... Povsod ločnice, bloki, pregraje, najbolj usodne tiste v človekovih glavah in srcih. Zastavljamo si vprašanje:

Bomo preživeli? Ne zaradi pomanjkanja hrane, ampak zaradi razdeljenosti. Ali je na isti ravni svet razdeljen tudi: mladi – odrasli?! Eno je gotovo; te ločnice ni mogoče razreševati s politiko, ampak z evangelijem. Ne ločeno, ampak skupaj – skupaj z mladimi!

Morali bomo priti do spoznaja: ne mi ne mladi, vsak zase, ne moremo resnično poslušati evangelija. Lahko ga beremo, ne bomo pa ga razumeli. Ko vzamemo v roke evangelij, smo pred Kristusom. Govoril je množicam, vsem. Da bi nas Kristus nagovoril, moramo uresničiti že neko edinost: vsteti se in prisluhniti Duhu. Evangelij nagovarja vse! Najprej mene. Najhuje bi bilo, če bi evangelij naobračali samo na druge. Vsi se moramo učiti: drug od drugega, mlajši od starejših, starejši od mlajših. Pred Besedo smo vsi enako poslušalci. Beseda se bo v nas utelesila, če ji pripravimo prostor. V naravi Besede je, da se uteleša in poraja življenje. „In Beseda je človek postala in se naselila med nami“(Jn 1,14). Vsak, kdor Besedo sprejme v

svoje življenje, je božji otrok – evangeljski otrok (človek).

V evangeliju se bomo našli. Tu se križajo vsa pota ljudi, ki hočejo živeti skupaj kot bratje! „Da bodo vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, naj bodo tudi oni v nama, da bo svet veroval, da si me ti poslal“(Jn 17, 21). Bloki in nasprotja izginejo, čeprav ostajajo različnosti in drugačnosti, ki pa nas bogatijo in dopolnjujejo. Družina, ki skupaj posluša in premišljuje evangelij, ohranja vez edinosti, različnost odrasli – mladi pa doživlja kot resnično bogastvo življenja.

Vi vsi pa ste bratje

Jezus govori kot tisti, ki ima oblast in ne kakor pismouki, modrijani te ali one vrste (prim. Mt 7,29). Enako nagovarja vse, modre in neuke, mlade in odrasle, vse, ki jih žejja po besedi življenja kot Samarijanko. „Če bi poznala božji dar..., bi ga ti prosila in dal bi ti žive vode“(Jn 4,10). Zajema iz studentcevske odrešenja in daje piti spoznanje Svetega Duha, ki ga svet ne more dati. Tako je govoril On, edini Učitelj. „Vi pa ne pustite, da bi vam rekli ‚učitelj‘, kajti eden je vaš Učitelj, vi vsi ste pa bratje“(Mt 23,8). Tako radi smo v vlogi učitelja. Zdi se nam, da smo prav zato poklicani, da druge poučujemo. Da delimo nauke. Da pokažemo, vemo in znamo. Mi vendar vemo, kako je to in ono. Odrasli bi nenehno radi učili mlade, mladi nenehno dopovedujejo odraslim. Pa se ne razumemo. Si ne dopovemo. Nekaj ni v redu. Preveč je učiteljev in premalo poslušalcev. Pred Kristusom pa smo vsi učenci. „Če je kdo žejen, naj pride k meni in naj pije“(Jn 7,37).

Ob Kristusu smo vsi kot Nikodem, čeprav prvak in profesor, pa vendar potreben, da se rodi ponovno. „Morate se roditi od zgoraj“(Jn 3,7). Ni ga, ki bi bil dovršen, popoln; vsak se mora v

Kristusu preroditi. Nič ne pomagajo ne leta ne položaj ne izobrazba, naša merila enostavno odpovedo. Kristusova merila so drugačna! Naučimo se jih iz evangelija.

Skupaj z mladimi. Pomagamo si, kličemo Kristusovo navzočnost v svojo sredo. „Kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi“ (Mt 18,20). Lahko bi rekli nekoliko drugače: ko se zberemo k poslušanju evangelija, mladi in odrasli, takrat je zagotovo sam Jezus med nami! Ko se vsedemo okrog Svetega pisma, da bi ga brali, smo kot množica na gori blagrov. „Spregovoril je in jih učil“ (Mt 5,2). Nagovarja nas Kristus, danes, tukaj, z živo besedo. Tu smo pri viru modrosti. „Gospod, h komu naj gremo? Besede večnega življenja imaš“ (Jn 6,68). Nagovarja nas z besedami življenja. Ne s prazno slamo. Ko spregovori on, nam zadržti srce. „Ali ni najino srce gorelo v nama, ko nama je po poti govoril in razlagal Sveto pismo?“ (Lk 24,32)

Na kom stoji svet?

Pravimo: mladi so upanje človeštva in Cerkve. Mar ni to izmikanje odgovornosti? Odrasli smo bili upanje pred nekaj leti! Kakšno upanje za svet smo postali? Da, mladi naj popravijo to, kar smo mi storili narobe. Vendar, mladi bodo gradili naprej to, kar smo jim mi pripravili in jim pustili. Kakšen svet zapuščamo mladim v dediščino? Kaj dajemo mladim v roke? S čim polnimo njihova življenja? Kakšen svet smo jim zgradili?

Danes, kaj smo mi za človeštvo in Cerkev? Kakšni ljudje in kristjani smo? Odgovorimo si! Pri tem nam mladi lahko pomagajo prav toliko, kot mi lahko pomagamo mladim. Blagri nam bodo pomagali, da se zedinimo v ljubezni in drug drugemu odkrivamo svet vrednot, ki smo ga odkrili v evangeliju.

NOVICE IZ VIETNAMA

Janez Hao se je po štirih letih vojaške službe vrnil na svojo postojanko v Hochiminovo mesto (Sajgon). Vrnil se je tudi Jože Liem po 3 letih in 3 mesecih. Oba sta vsa srečna, da sta po toliko nevarnostih in težavah spet v salezijanski skupnosti.

Za večne zaobljube je Majcen poslal nekaj pomoči sobratom Minhu, Tanu, Triju in Liemu. Ravnatelj jim je kupil toplo obleko. Za dar se dobrotnikom zahvaljuje. Ti so Majcenovi zadnji novinci iz leta 1976.

Peter Dominik Uyen je bil tri leta v zaporu, ker ni hotel izdati spovedne skrivnosti spovedanca. Zdaj je še v hišnem priporu pri škofu v Dalatu.

Majcenov novinec in bogoslovec Ky je napravil lep kip bl. Mihaela Rua za salezijansko postojanko. Naj bi bil vietnamskim salezijancem vzor zvestobe don Bosku in salezijanskemu poklicu. Slika še druge nabožne podobe in tako uporablja svoj talent,

Blagor nam — mladim in odraslim —, če smo pripravljeni skupaj prisluhni blagrom in z evangelijem osvetliti življenjsko pot, pot človeka, ki je samo ena; ni poti odraslih in poti mladih, ampak pot človeka, mene in tebe, kot človeka, kot otroka,

Ze leta 1976 posvečeni diakoni, nekdanji Majcenovi novinci, čakajo še vedno vladno dovoljenje za mašniško posvečenje

medtem ko čaka na dovoljenje oblasti, da bi mogel biti posvečen v duhovnika.

Fabijan Hao je bil že dvakrat v ječi. Majcenu piše: „Zaradi prestane ječe sem vedno bolehen, vendar se trudim, da bom po vašem zgledu nadaljeval z oblikovanjem 10 mojih novincev, ki zelo dobro obetajo. Kljub vsemu končujemo letošnji noviciat. Razlagam vezilo vrhovnega predstojnika o blagih. Čakamo na nove konstitucije. Novinci goreče molijo za svoje dobrotnike. Težko se preživljamo, ker nimamo sredstev. Januarja smo poželi riž, naša vsakdanja hrana. Ni ga veliko ... Novinci delajo tudi na vrtu, da si preskrbe hrano.

Nekateri bivši gojenci z družinami se zahvaljujejo za zdravila.

Vsi voščijo za novo lunino leto, ki je velik vietnamski družinski praznik, vse dobro.

mladostnika, odraslega, zrelega — enostavno človeka.

Blagor vsem, — tako mladim kot odraslim —, ki se kot evangeljski otrok dajo poučiti evangeljski modrosti; takih je namreč nebeško kraljestvo!

Tone Ciglar

Lepa si zemlja Slovenska;
in sedaj te lepša
še nov spomenik kulture in vernosti

Šotor zaveze ob Jadranu

nadaljevanje s 3. strani

mladina, otroci, nova cerkev in nova Cerkev. Tu je veselje doma.

Državna meja po grebenu milskega polotoka nad tržaškim zalivom je tudi meja župnije. Z vrha Kaštelirja se spusti do Koprškega zaliva. Potem je obala župnijska meja vse do svetega Jerneja – Lazaret.

Velik del sedanje župnije je do leta 1954 pripadal Miljam. Zadnji rektor je bil don Lino Cocci, ki je že leta 1953 omenil škofu gradnjo nove cerkve.

Leta 1954 sta bili ukinjeni coni A in B. Malo domačinov je ostalo. Priselili so se novi ljudje. Tako je tu danes Jugoslavija v malem.

Tedaj je za te kraje skrbel bertoški župnik Franc Koritnik. Po letu 1955 se je v Kolomban naselil upokojeni duhovnik Anton

Požar. Čez pet let je bila ustanovljena samostojna kaplanija sv. Brigite.

Delo takratnega kaplana Rafka Valenčiča je pomenilo za kraj pravo versko pomlad. Kasnejši župnik v Bertokih Franc Bole je leta 1965 prvi zaprosil dovoljenje za graditev nove cerkve.

Prvega februarja 1965 je koprski škof dr. Janez Jenko ustanovil samostojno župnijo in jo pozneje zaupal salezijancem. Prvi župnijski upravitelj je bil Franc Stritar. V septembru 1969 je postal župnik Ivo Miklavc, ki je že naslednje leto SO Koper zaprosil za gradnjo nove cerkve. Načelno dovoljenje je bilo dano. Medtem je bilo treba rešiti vrsto vprašanj. Lokacijsko dovoljenje je bilo izdano 16. 1. 1980, gradbeno pa na praznik sv. Jožefa 19. 3. 1982.

Načrte za novo cerkev skupaj z veroučnimi prostori in župnijskim domom je zasnoval arhitekt Ivan Bregant, izdelal pa projektivni biro Studio iz Izole. Zasnovane načrte je arhitekt Bregant razložil na dan posvetitve: odprtost mora biti ena temeljnih lastnosti kristjana. Cerkev je namreč odprta in želi služiti vsem ljudem.

SGP Stavbenik je začelo z deli na Miklavčevo, 6. decembra leta 1982. Temeljni kamen je bil blagoslovljen 20. marca 1983. Uporabno dovoljenje je bilo izdano 23. 11. 1984. Novo svetišče je bilo posvečeno 2. decembra 1984.

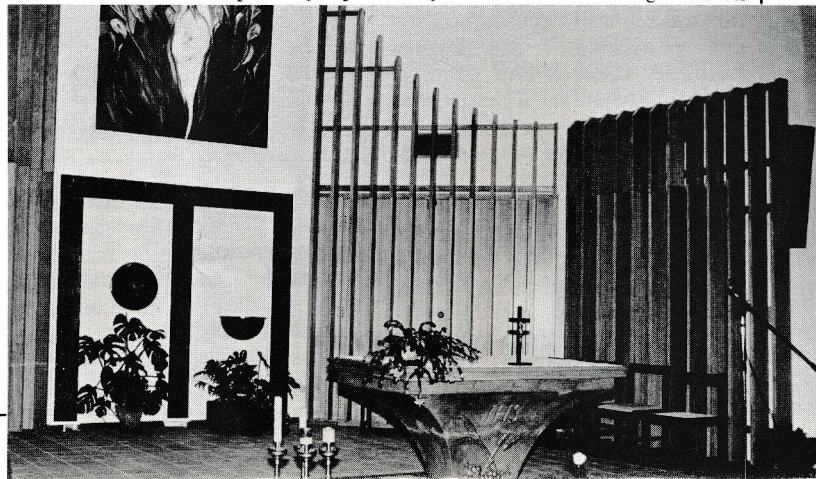
Prikupno urejen prezbitერიj vabi k zbranosti in odgovornosti

„Stari sveti Miklavž je stopal na prste, radovedno stegoval zvornik in spraševal: Kaj tam zgoraj se godi? Čemu ta direndaj? ...“ je zapisano na razstavi, kako je namesto robidja in grmovja nastalo svetišče v obliki šotora, dvoranskega tipa, katerega nosilci se sklepajo v križ. „Vsak ima namreč svoj križ, tudi cerkev. Ponekod je zelo viden, drugod pa skrit. Eni ga molče nosijo, drugi pa godrnjajo ...“ Tudi to so misli z razstave.

Cerkev je posvečena sv. Nikolaju zaradi povezanosti s prejšnjo v benediktinskem samostanu san Nicolo, kjer je danes hotel Adria. Danes to svetišče služi drugim namenom. Čeprav je bilo od leta 1775 v privatnih rokah, so ga vseeno uporabljali izključno v verske namene vse do leta 1954.

Mladi so v priložnostni akademiji med drugim prosili dobrega Miklavža, naj varuje naše mornarje in vse vedno bolj združuje v ljubezni in dobroti. Grob sv. Nikolaja v Bariju je že dolga leta povezoval pomorščake z italijanske in jugoslovanske strani Jadrana.

Ta zgodovinski oris zaključuje župnik Ivo z mislijo: „Krščanstvo je s kulturo, znanostjo in napredkom neločljivo povezano. Graditev župnijskega središča sporoča tudi danes: Tukaj smo. Svet mora biti lepši, skupaj ga gradimo, roke si podajmo, zmaga naj ljubezen!“

Mladi z roko v roki

„Novo svetišče, ki ga danes posvečujemo, nas je zbralo pod isto streho. Med seboj se še vsi ne poznamo, drug drugemu smo še tujci. Apostol Pavel pa nas vabi naj se sami damo vzditati v živo svetišče, kateremu je temeljni kamen sam Kristus. Tedaj ne bomo več tujci in priseljenci, marveč bratje, domačini božji, saj bo v nas prebival božji duh.“ Tako so pred berilom razmišljali mladi Ankanrančani.

Nekaj tednov pozneje sem jih z veseljem opazoval, kako so sodelovali pri nedeljski maši na drugo postno nedeljo. Ne bojijo se nastopiti. Nasprotno. Radi sodelujejo. Iz srca posredujejo razne misli v spodbudo sebi in vsem prisotnim. Med mašo se čuti, da se mladinski zbor redno vpeva na pevskih vajah. Župniku priskočijo na pomoč tudi pri verouku. Nekateri med njimi so končali katehetski tečaj. Na vlaku proti Ljubljani sem bil v mislih še vedno pri njih. Morda je tak način dela z mladimi konkretna oblika mladega „sotrudništva“. Mlade mora še naprej voditi don Boskov zanos za Cerkev in skrb za svoj duhovni razvoj, saj je to rod, ki prevzema nase skrb za usodo naroda. Ne bodo mogli širiti vere in zaupanja v vse dobro, če tega sami ne bodo imeli.

Mladi se večkrat zberejo, da skupaj pregledajo doseženo in načrtujejo

Vemo, da je bil don Bosko pripravljen na vse, če je šlo za nekaj dobrega, zlasti, če je bilo potrebno pomagati njegovim fantom, ki jih ni podpiralo nobeno socialno skrbstvo. Nekoliko takega „avanturizma“ si je privoščil tudi župnik Ivo. Začeli so z gradnjo brez milijard na banki. Vodilo jih je zaupanje, da Miklavževa dobrotla še zlasti v tem primeru ne bo zatajila.

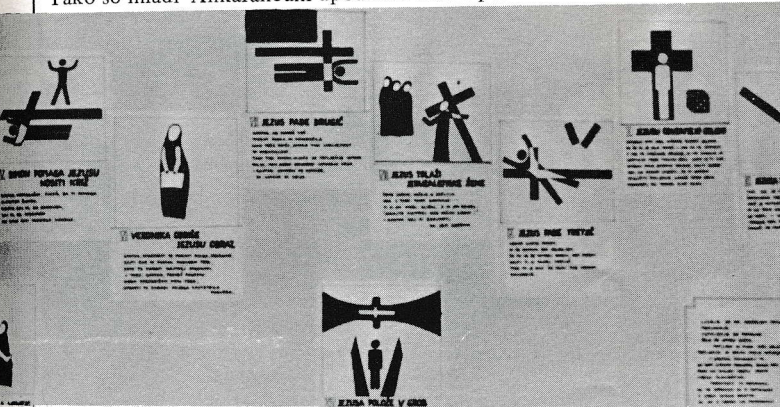
Za zbiranje finančnih sredstev so se lotili dveh akcij, pri katerih so tudi mladi sodelovali z zaviranimi rokavi. Cele dneve so na Ognjišču pakirali knjigo Lepa si zemlja slovenska, ki jo je kaplan Mirko Simončič širil med slovenskimi ljudmi doma in na tujem. S tem so počasi zbirali najnujnejše za material in delavce. Ob podpori Ognjišča so uspešno izvedli tudi drugo akcijo. Vsem slovenskim župnijam so za svetno nedeljo oskrbeli oljčne vejice.

„Pri vsem tem delu je najbolj osrečujoča zavest, da je ankanransko občestvo solidarno; ... to daje človeku upanje in moč...“ je razmišljal župnik. Ob gradnji so mladi postajali vedno bolj ena sama trdna celica, ki je še zdaj močno povezana med seboj in z novim župnijskim središčem. Vseskozi jih je spremljala misel: če že raste nova cerkev, mora župnija prav tako rasti v medsebojni povezanosti. Zadnje mesece jih je še posebej družila priprava na posvetitev nove cerkve. Vendar so ob tem ostali odprti za druge. Takoj naslednjo nedeljo so organizirali srečanje bolnih in ostarelih. Tudi oni spadajo v to svetišče, saj so v betonske stene vgrajevali svoje molitve in trpljenje.

Pravzaprav so se mladi tudi pri sv. Bridi dobro počutili. Bilo pa je nekoliko oddaljeno. Seveda se še zdaj radi srečajo s svojimi prijatelji, s katerimi so prej skupaj peli in molili. V novem središču so veseli velikih prostorov, kjer se lahko odvijajo razne dejavnosti. Po svojem delu pa čutijo, da so te zgradbe del njih samih, da je to njihov skupni dom. Tako tudi med tednom večkrat pridejo skupaj.

Z novim začetkom je lažje vnesti kaj novega. Znova oživljajo stare ljudske pobožnosti, rožni venec in križev pot. Tudi mladi se jih radi udeležujejo in

Tako so mladi Ankanrančani upodobili križev pot

Peter z veseljem sodeluje povesod, kjer je potrebno

sodelujejo pri njih. Pravijo, da je tukaj lažje sodelovati, ker še ni ustaljenih navad, čeprav imajo po drugi strani tudi te svoje pozitivne vplive.

Na pomoč pri delu ob cerkvi so med drugimi prišli mladi iz Münchna in iz Belgije ter salezijanski bogoslovci z Rakovnika. Taka delovna srečanja so bila v obojestransko korist. Duhovni voditelj munchenske skupine je dejal: „Storiti nekaj dobrega in lepega, ne da bi za to pričakoval nagrado, je za mladega človeka duhovna investicija.“

Ankarančani se še danes z veseljem spominjajo vseh mladih, ki so družno z njimi vihteli kramp in lopato. Z njimi so se pogovarjali in tako bogatili drug drugega. V tistih dneh so skovali prijateljstvo, ki ga ne uniči dolžina evropskih avtocest. Osmošolec Peter je nekoliko hudomušno pripomnil: „Dekleta rada vidijo, da pridejo mladi od drugod, tako bogoslovci kot oni iz Nemčije ali Belgije. Vedno jim kateri ugaja.“

Obnovljene nekdanje stezice

„Bom grmovje posekal, travico požel, bom naredil ...“ se začinja pot skozi razstavo poteka nastajanja ankaranske cerkve. Res so morali na novo narediti

prišli do goščave, kjer se danes beli svetišče. Dviga se na hribu nasproti naselju samemu, v višino 13 metrov. V njej je prostora za 200 sedežev.

Podoba zavetnika sv. Nikolaja in Vstalega, kakor tudi barvno okno Križanega je ustvarila umetnica Mira Ličen-Krmpotič. Daritveni oltar je iz žgane gline, prav tako tabernakelj, ki v obliki krogle ponazarja celoten svet, kateremu zagotavlja obstoj samo Kristus – križani in vstali. On povezuje tudi vse župljane v eno samo družino.

Slovesnost posvetitve je vodil koprski škof dr. Janez Jenko ob udeležbi 60 duhovnikov in okrog 1500 vernikov. Seveda je bila cerkev premajhna za vse. Obrede so spremljali preko dveh televizijskih zaslonov.

Škof je v homiliji naglasil dobrodelnost sv. Miklavža, tako potrebno tudi za današnji čas razkošja in revščine, ker v nas ni čuta za stisko drugih. „Naj k temu navaja tudi nas. S to prošnjo radi prihajamo v to cerkev in v sleherno cerkev, kjer nam Bog, od katerega prihaja vsak dober dar, naklanja številne milosti, da bi mogli rasti v dobroti.“

Bogoslužje so popestrili mladi z Opčin s svojim zborom Vesela pomlad in salezijanski bogoslovci. Po končani liturgiji so bili vsi povabljeni na skupen prigrizek. Na ta način so skušali ponoviti starodavno navado prve Cerkve.

Korak naprej

„Še zdaj mi je hudo, da smo se ločili od Bride. Bili smo povezani s tamkajšnjimi verniki in jih kar nekam pogrešamo.“

Z druge strani pa sem vesel te velike pridobitve, zlasti prostorov. Ne gre samo za komodnost, da imamo do cerkve zdaj bližje in gremo lahko tudi peš. V ozadju vsega tega je res pastoralna modrost, kot pravi naš župnik Ivo. Začenja se novo mladostno življenje skupnosti.“ Tako nekako je razmišljal dobrosrčni dr. Kovač.

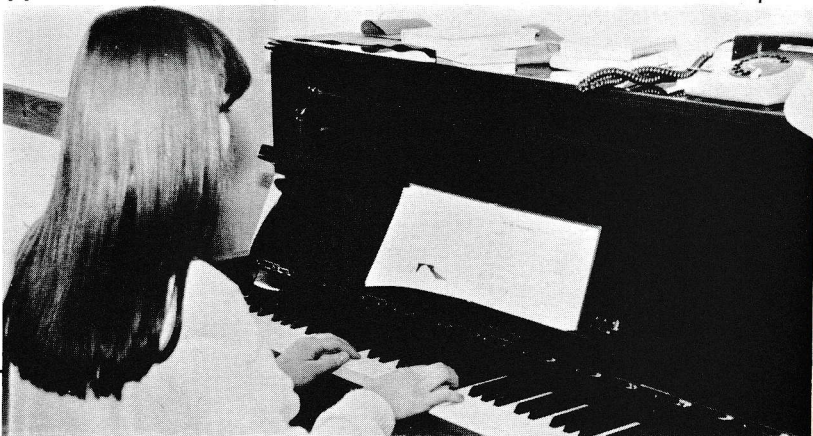
Ankarančani so hvaležni vernikom širom po Sloveniji. S svojimi akcijami so jih samo opozorili na svoja prizadevanja, da bi dobili novo svetišče. Mnogi so se odzvali in jim skazali svojo dobroto in velikodušnost. Gotovo so bili močno zastopani tudi člani vseh vej salezijanske družine.

Omenimo še to, da je župnijsko središče primerno za srečanja in duhovne obnove. Tako ne bo služilo le domačemu župnijskemu občestvu, marveč bo v svoje okrilje vabilo verne ljudi iz vse Slovenije.

Župnik Ivo Miklavc in sedanji kaplan Mirko Rakovnik vidita še veliko stvari, ki jih bo treba postaviti na pravo mesto. Doseženo ju opogumlja tudi za naprej. Že sedaj pa z veseljem rečeta: „Bogu in vsem dobrim ljudem hvala za vse!“

F.M.

V novem župnišču je prostor tudi za glasbeno dejavnost, da se tako pripravljajo za doživetejša bogoslužja

Mons. Luka Jeran

Duhovnik in pisatelj

V plejadi imen velikih Slovencev, ki so pomagali premostiti začetne težave pri presajanju dela in duha sv. Janeza Boska na slovenska tla, zavzema ime mons. Luka Jerana prvo mesto.

Prav on je prvi v našem jeziku povedal ime turinskega apostola mladih.

Ob njem so bili mnogi duhovniki in zavzeti kristjani, ki so čutili potrebo, da se za mlade Slovence stori nekaj več, boljše, z večjo ljubeznijo.

Jeran je bil njihov glasnik, izražal je njihove želje in namene. Zato salezijanska družina s hvaležnostjo in spoštovanjem govori o tem velikem javnem in kulturnem delavcu 19. stoletja.

Z gotovostjo lahko rečemo, da bi brez njihovega dela

pozneje izvedeli za don Boska

in da prvi njegovi duhovni sinovi ne bi naleteli na tako topel sprejem pri Slovencih, če jim Jeran ne bi bil utiral pot.

Prav zato odpiramo zgodovinski kotiček v Vestniku s spominom na prvega salezijanskega sotrudnika.

V naslednjih številkah bomo spregovorili o drugih, ki so šli po Jeranovih stopinjah.

Ob spoznavanju njihovega dela se bo razširil naš pogled in krepilo spoznanje globokih korenin, ki jih ima sv. Janez Bosko med nami.

Luka Jeran, nabožni pisatelj in pesnik, kot ga literarni zgodovinarji radi imenujejo, se je rodil 16. oktobra 1818 v Javorjah v Poljanski dolini. Prva znanja si je nabiral v Škofji Loki, z gimnazijo je nadaljeval v Karlovcu, ker ga v Ljubljani zaradi starosti niso sprejeli, zaključil jo je v Ljubljani. Prav tu je obiskoval bogoslovje in leta 1845 postal duhovnik. Prve izkušnje duhovniškega dela si je dobil v Poljanah, Horjulu, pri sv. Petru v Ljubljani in v Trnovem, kjer je ostal do 1869. Takrat je bil imenovan za papeškega komornika in se je preselil v stolno župnišče v Ljubljani. Odslej je bila njegova glavna skrb Zgodnja Danica, „katoliški cerkveni list“. Posvetil se je njej in pisateljstvu. 1882. je bil imenovan za kanonika. Nekaj mesecev po zlati maši, 27. aprila 1896, je zaključil svoje bogato in delovno življenje.

Ze v šolskih klopeh se je začel zanimati za jezik in literaturo. Družba dijakov v Karlovcu mu je pomagala, da se je navdušil za Stanka Vraza in njegovo ilirsko gibanje. Narodnostnim vprašanjem in navezovanju stikov z drugimi slovanskimi narodi se je posvetil tudi v Ljubljani in bil svojim sošolcem v gimnaziji in v bogoslovju opora pri iskanju njihovih narodnih korenin. Rad je prebiral češke, ruske in druge slovanske pesnike in pisatelje, pri tem pa tudi sam delal prve korake v literarnem ustvarjanju. Pesniške poskuse mu je ocenjeval jezikoslovec Franc Metelko. Z dobrim poznanjem slovenskega jezika je bil opora in zvest sodelavec urednika Kmetijskih in rokodelskih novic dr. Janeza Bleiweisa. V pesmih je rad opeval „letne čase, domovino ali razne osebe, iz vseh pa odseva ljubezen do slovenstva“. V zrelih letih so prevladovali nabožni in prigodni motivi. Kar preko trideset naslovov obsegajo njegove knjige. Od

Zgodnja DANICA.

Katolišk cerkven list.

Odgovorni urednik:
Luka Jeran.

V Ljubljani.
Natisnil in založil Jožef Blaznik.

tega je sedem knjig šmarnic, popis potovanja po Palestini in Bližnjem vzhodu, štiri pesmarice in še druge duhovne knjige. — Njegovo življenjsko delo pa je prav gotovo Zgodnja Danica. Bil je močnik prvemu uredniku Janezu Pogačarju, ko je Danico začel izdajati leta 1848. Nekaj let jo je urejal skupaj z Andrejem Zamejcem, dokler leta 1856 ni sam postal glavni in odgovorni urednik. V tem delu je vztrajal do svoje smrti. V štiridesetih letih se je oglašil v vsaki številki. Objavljal je pridige, svetniške življenjepise, politične in vzgojne, šolske in književne članke, pesmi in poročila. Pri tem je pri presojanju književnih del pokazal včasih kar pretirano strogost, ozkosrčnost in premajhno razumevanje za razvoj jezika. Zato so mu že v njegovem času očitali, da vse presoja le pod vzgojnim vidikom, da ne razume nalog literarne umetnosti in podobno.

Jeran je kljub svoji razvejani dejavnosti bil predvsem duhovnik. Živel je za svoje duhovniško

poslanstvo in bil v njem srečen. Tisti, ki so ga poznali, pravijo zanj, da je bil pobožen, zbran pri cerkvenih opravilih, skromen v življenju in poln dobrote. F. Lampe je o njem zapisal: „Jeran je bil izredno nadarjen in duhovit mož, kakršnih je Slovenija imela malo, čeprav ni silil na dan in se ni razkazoval brez potrebe v javnosti.“ Posebnost njegovega življenja je bila ljubezen do bližnjega, predvsem tistega, ki je bil zapuščen, osamljen, v tiski, nesrečen in potreben pomoči. Z veliko pozornostjo je skrbel za dijake in zanje zbiral darove v Zgodnji Danici. Ustanovil je posebno nabirko, dijaško kuhinjo, kjer so se zbirala sredstva v ta namen. Že tako skromno imetje je delil z bolj potrebnimi. Marsikomu je na ta način pomagal, da je dokončal šolo ali se izučil kakšnega poklica.

Misijonar

Misijonom je v svojem življenju in pisanju posvetil veliko mo-

či. Zanimal se je za razširjanje Kristusove blagovesti in delo, ki so ga v različnih delih sveta opravljali slovenski misijonarji. Prav v času, ko je Jeran prevzel vodstvo Danice, sta Ignacij Knoblehar in škof Friderik Baraga, velika misijonarja Afrike in Severne Amerike, razgibala Cerkev na Slovenskem in v vsej takratni Avstriji. V to gibanje, ki je pomenilo pravi prerod zanimanja za življenje Cerkve in sprostitve novih sil v življenju mnogih katoličanov, se je vključil tudi Jeran. V vsaki številki Danice je objavljal pisma misijonarjev. Zbiral je prostovoljne prispevke, ki so mu jih pošiljali bralci in za vsakega misijonarja našel prostor v svojem predalu dobrote. Misijonu v Sudanu se je hotel pridružiti sam, prvič leta 1853, a se je moral še isto leto vrniti, ker je nevarno zbolel. Postal je nekak Knobleharjev zastopnik v domovini, ko je bilo potrebno pripraviti nove skupine misijonarjev, ki so se mu priključile v naslednjih letih. Leto kasneje, 1854, je ponovno poskusil, vendar je prišel samo do Kaira, ker se mu je bolezen ponovila. Takrat se je odločil še za nov način sodelovanja pri misijonskem delu Cerkve: ker je slišal za prodajanje in kupovanje sužnjev, se je začel zavzemati za odkup suženjskih otrok. Mnogi bralci Danice so v ta namen zbrali zahtevano vsoto in za svojega odkupljenega otroka določili še ime. Par otrok je Jeran privedel v Ljubljano, kjer naj bi se izšolali in kasneje kot misijonarji ali s kakšnim poklicem vrnili med svoje rojake. Ni si težko predstavljati, kako so ljubljanski otroci gledali na svoje črne šolske tovariše.

Pozornost je posvetil tudi salezijanskim misijonarjem. Vsako leto je z občudovanjem pisal o novi skupini apostolov, kateri so v turinskem Marijinem svetišču prejeli misijonski križ in od tam odhajali v razne dežele. Objavljal je njihove potopise in misijonska doživetja, ki jih je prevajal iz ita-

lijanskega Salezijanskega vestnika. Darove slovenskih vernikov in duhovnikov je pošiljal don Bosku ali njegovemu nasledniku Mihaelu Rui.

Salezijanski sotrudnik

V mnogih deželah so salezijanski sotrudniki začeli svoje poslanstvo pred prihodom salezijancev. Pogostokrat so jim pripravili pot. Tako se je zgodilo tudi na Slovenskem. Še preden je bila družba sotrudnikov sploh potrjena (leta 1876 je pravila potrdil Sv. sedež), je Luka Jeran že pisal o njih in tudi sam deloval kot sotrudnik. Sotrudnike je seznanjal z njihovimi pravicami in dolžnostmi kakor tudi o načinu sodelovanja z don Boskom. O salezijancih pa je spregovoril več kot trideset let pred njihovim prihodom v Ljubljano. 1868. je v Zgodnji Danici predstavil don Boska in njegovo delo za mlade. Z veliko naklonjenostjo je nato leto za letom prinašal novice iz salezijanskega sveta. To so bili največkrat prevodi iz Vestnika ali Katoliškega čtiva, med vrsticami pa je vendarle mogoče najti Jeranovo misel, njegovo oceno, mnenje.

Obiska v turinskem oratoriju sta mu bila priložnost, da se je na lastne oči prepričal o delu, ki ga je opravljal don Bosko. Leta 1870 je bil tam skupaj s kanonikom Petrom Urhom. Takrat mu je don Bosko podaril življenjepis Dominika Savia, ki ga je on napisal. Takoj po vrnitvi ga je Jeran začel objavljati v Danici. Že pred tem pa je prevedel in v Danici izdal življenjepis drugega don Boskovega gojenca, Mihca Magonēja in pripoved predstavil kot primerno branje za nedeljske šole. Savijev življenjepis je izšel tudi v knjižni obliki, le da povpraševanje ni bilo preveliko.

Ustanovitelju salezijancev je izkazoval veliko spoštovanje. Primerjal ga je z drugim delavcem za vajence in šolarje tistega časa,

Adolfom Kolpingom, ki je deloval predvsem v nemškem svetu in tudi na Slovenskem žel veliko pozornosti. Jeran je don Boska postavil daleč nad njega. Za sv. Ignacijem in sv. Frančiškom Saleškim ga je imel za največjega vzgojitelja vseh časov. Danica je pisala o njegovih naporih pri postavljanju cerkva, čudovitih delih, ki jih je storil na priprošnjo Marije Pomočnice, vzgojnih uspehih, tisku, ter na začetku devetdesetih let vsem bralcem objavil veselo novico, da se je pred škofijskim sodiščem začel postopek za prišetje don Boska med blažene. S kolikšnim veseljem je povedal to novico! Kar je on že dolgo časa čutil, marsikaj tudi zapisal, to se je začelo uresničevati. Povabil je vse, ki so si dopisovali z Janezom Boskom, da pošljejo njegova pisma, spomine in sploh vse, kar je spominjalo nanj, v Turin. Ko je 31. januarja 1888 don Bosko umrl, je Jeran začel objavljati njegov življenjepis. Izšel je v 27 nadaljevanjih.

Vedel pa je, da je bila v ozadju vseh njegovih del božja Mati, ki jo je don Bosko častil kot Marijo Pomočnico. Od nje je dobival spodbude za svoja dela, zato je Jeran poudarjal Boskovo zaupanje v njeno pomoč. Marija je po-

magala misijonarjem, gojencem salezijanskih zavodov in njihovim staršem. Danica je večkrat predstavila pobožnost do nje, z zlasti še, kako se opravlja devetdnevica njej na čast.

Luka Jeran je bil med prvimi, ki so izrazili željo, da bi don Boskovo delo zaživelo tudi med Slovenci. V Danici je zato odprl nov predal za „dobrotne darove“, saj se je že v prvi polovici devetdesetih let začelo govoriti o ustanovi, ki bi skrbel za zane-marjeno moško mladino in bi jo upravljali salezijanci. Nekaj let je preteklo do uresničitve te zamisli. Za to je poskrbel Jeranov sodelavec Janez Smrekar.

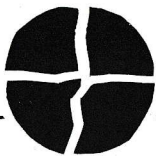
Vrednote in cilji, za katere sta se trudila don Bosko in Jeran, so ju povezovali v skupnem prizadevanju. Osebnosti in prebiranje različnih spisov „očeta in učitelja“ mladine so Jeranu pomagali, da je postal „oče dijakov“ in velik salezijanski sotrudnik. S tem je vsejal prvo seme salezijanskega apostolskega duha med Slovence. Josip Meze, salezijanec iz prve generacije don Boskovih sinov na naših tleh, ga je imenoval kar malega don Boska med Slovenci, saj sta si bila tako sorodna po duhu in delovanju za duše.

B.K.

Častiti duhoven g. Janez Bosko ima v mestu Torinu na Laškem prav blažen vstav ali kolegijo, ki se imenuje Salezijaniše (Oratorio di S. Francesco di Sales). V tej napravi ima več sto ljudi vsake starosti, ostarele, ki več delati ne morejo, pa tudi mladino ter z njo šole od začetka pa do konca bogoslovja. Bogati mladenči se olikujejo tukaj za plačilo, ubožni pa za stonj. Že marsikateri mladenč v tej napravi je umerl v sluhu svetosti, zakaj njen vodja sam, kakor se govori, je v resnici svet mož. Kaj se je godilo z Mihcem Magončetom, Salezijancem, bode razložila naslednja zgodba, ki se poslovenčuje z laškega. Pristavimo naj samo to, da dogodba je resnična, kakor pravi tudi pisavec g. Bosko v predgovoru, namreč: „Vsak bravec pa si je svest, da djanja so resnične; zakaj jest nisem drugega storil, razun da sem tisto razverstil in v zgodovinsko podobo povezal, kar se je godilo pred očmi množice živih, ki se zamorejo vsak trenutek poprašati zastran tega, kar se pripoveduje.“

Zgodnja danica 1868, str. 231

VZGOJITELJ POKLICEV

FRANC SIMONČIČ

Na prvo postno nedeljo 24. februarja, na spominski dan Marije Pomočnice, smo se na božanjanskem pokopališču poslovili od zavzetega farana, globoko vernega in vzornega družinskega očeta Franca Simončiča z Dolenjega Boštanja.

Njegovo štirinasedemdesetletno potovanje skozi zemeljsko življenje ga ni zanašalo v sanjski svet, temveč ga je vodilo skozi trdo resničnost, ki bi bila prenekaterikrat tragična, če ne bi bil z upanjem in vero povezan z Bogom.

Po odsluženi vojaščini se je poročil s Kovačevo Anico z Loga. Rodili so se jima štiri otroci. Čeprav sta bila oba verni, je žena svojega moža spodbujala k poglobljenemu verskemu življenju, k zavestnemu sodelovanju pri maši in prejemanju zakramentov. Ob pokri dani obljubi, da bosta vsak večer molila rožni venec, sta ostala zvesta do konca.

Vojna vihra mladi Simončičevi družini ni prizanašala. Da bi se izognili izselitvi, je vsa družina zbežala pred Nemci na italijansko stran v Trzišče. Sprejela jih je njegova starejša sestra, čeprav je imela že svojih 13 otrok. Kmalu je družina morala bežati tudi pred Italijani. Zatekli so se v vas Šavna nad Zidanim mostom. Družinskega očeta pa so Nemci vzeli na prisilno delo v Graz.

Po vojni so našli svoj dom v Boštanju popolnoma izropan. Prišle so nove preizkušnje. Starši so svoje otroke vzgajali v zrele in samostojne krščanske osebnosti. Ker verouk tedaj ni bil dovoljen, jim ga je razlagal oče, navajal jih je k vsakdanji maši. Na predvečer prvih petkov jih je še posebej opozoril: „Otroci, jutri je pa prvi petek, bomo šli k spovedi in k obhajilu!“ In šli so. Z župnijo je bil že od mladosti zelo povezan in je živel z njo. Tako je vzgajal tudi svoje otroke. Njegova beseda ni bila glasna, bila pa je prepričljiva.

Kot farni ključar se je zavzemal za pravice cerkve in od njih ni odstopil. Bil je mož načel, izredne poštenosti in dobrote do vsakogar.

Njegova duhovnost je bila evharistična in marijanska. V takem družinskem vzdušju so zrasi poklici: sin Mirko in dve hčerki Marija in Anica so se oklenili don Boska v salezijanski družbi in v družbi Hčera Marije Pomočnice.

Pogreb je pokazal, kako je bil cenjen. Farna cerkev je bila napolnjena kakor ob največjih praznikih. Mašo zadušnico je vodil sin Mirko, z njim

je maševalo še dvajset drugih duhovnikov, med njimi ravnatelj in župnik z Reke in inšpektor, ki je imel homilijo in potem vodil pogreb. Župnijski pevski zbor in naši bogoslovci so z lepo ubranim petjem počastili spomin na rajnega Franca. Vse pogrebno slavje je bilo lepo pričevanje povezanosti udeležencev.

Peter Bogataj

IZ VRST BIVŠIH GOJENCEV

RUDOLF KRAČUN

V Žičah pri Slov. Konjicah je končal svoje zemeljsko potovanje naš nekdanji učencem strokovnih šol Rudolf Kračun. Na Rakovniku je bil od leta 1931 do 1935. Iz svoje učne dobe nam je zapustil najlepše spomine. Bil je marljiv učenec in zvest tovariš.

Doma je imel posestvo, ki ga je skrbno obdeloval. Poleg kmetovanja pa se je vse skoz ukvarjal tudi z mizarstvom. Njegovi izdelki so bili zelo cenjeni. Bil je dober mož in skrben oče svojim otrokom. Vsako nedeljo se je redno udeleževal maše in je zelo rad pomagal pri skupnih župnijskih zedah.

V svojih pogovorih je rad večkrat omenjal, da so bila leta, ki jih je preživel na Rakovniku, šola za njegovo življenjsko usmeritev. Tukaj na Rakovniku si je pridobil delovne navade, čut za natančnost, skrbnost, marljivost in smisel za verske vrednote. Rad se je spominjal svojih nekdanjih mojstrov in jih je ohranjal v najlepšem spominu. Seveda pa ni pozabil tudi na nekatere nevšečne dogodke iz tistega časa, ki pa ne morejo zasenčiti vsega dobrega in plemenitega, ki ga je bil na Rakovniku deležen.

Ko smo pred meseci pripravljali srečanje bivših gojencev na Rakovniku smo tudi njega povabili, vendar se ga zaradi bolezni ni mogel udeležiti. Čeprav je bil še poln življenja in načrtov, se je moral po kratkotrajni bolezni posloviti od svoje žene in otrok. Bog ga je poklical v večnost.

Pogrebne slovesnosti je opravil njegov rojak, salezijanski duhovnik dr. France Škrabl. S tem mu je bila s salezijanske strani izkazana hvaležnost za njegovo pričevalno krščansko življenje in za zvestobo načelom sv. Janeza Boska.

Ohranili ga bomo v lepem spominu.

Franc Prevc

FRANČIŠKA PAJK

Tako odhajajo iz naše srede matere, ki so zaznamovale svoje življenje z žrtvijo in trpljenjem. Pri Sv. Lenartu nad Laškim smo se v sredo, 27. februarja, poslovili od Pajkove mame Frančiške. Njenemu sinu Slavku, salezijanskemu duhovniku, sedaj vikarju salezijanske vzgojiteljske skupnosti v Modestovem domu v Celovcu, se je v uri človeške potrnosti pridružil kar dvajset njegovih redovnih sobratov, poleg teh pa tudi bogoslovcev, novincev, dijakov iz Modestovega doma, redovnih sester ter veliko število vernikov iz Šentlenarta in okolice.

Somaševanje je vodil sin Slavko, mašo je sooblikoval domači mešani pevski zbor ter oktet salezijanskih bogoslovcev. Mašni nagovor je imel voditelj slovenskih salezijancev Tone Košir, ob koncu maše se je duhovnikovi materi zahvalil ravnatelj Modestovega doma, Stanislav Hočevar. Pogrebne obrede je vodil Košir v spremstvu domačega župnika Cirila Vodiška in želimeljskega župnika Janka Novaka. Ob odprtlem grobu so materi Frančiški zapeli v slovo domači pevski zbor, dijaški oktet iz Celovca ter zbor bogoslovcev iz Rakovnika v Ljubljani.

Frančiška se je rodila v letu 1915, poročila se je v letu 1939 z Ivanom Rajhom, s katerim je imela hčerko Faniko in sina Ivana. Po štirih letih zakonskega življenja ji je mož umrl. Po desetih letih prve poroke se je ponovno poročila s Pajkovim Karlom. Njun zakon je Bog blagoslovil s tremi otroki. Domala trideset let je, kar so se ji pojavili prvi znaki bolezni. Kljub vsemu, njen obraz je bil vselej veder, njena skrb za druge, za družino, za otroke je bila v ospredju vsega njenega prizadevanja. Ljubila je lepo pesem, rože, naravo, ljudi. Proti koncu je bilo njeno zdravje še posebej nakrhano, le močna volja jo je držala pokonci.

Nadvse je bila vesela, ko ji je sin Slavko zapel v juliju 1980 novo mašo. To njeno radost je z izbranimi besedami ob zadnjem slovesu od domače hiše izrazil v svojem nagovoru bivši ravnatelj osemletne šole na Vrhu nad Laškim, učitelj Drago Cepuš. Otroci dobre matere, in sorodniki, so se hoteli za njeno osemdesetletnico, 10. marca, zbrati na domu. Bog ji je pripravil ta praznik druge, upamo, trdno upamo, da tam, kamor ne seže slutnja srca.

S. ANTONIJA BABIČ

Na Reki je 3. februarja letos umrla s. Antonija Babič, iz družbe Hčera Marije Pomočnice.

Rodila se je v Krapju pri Ljutomeru leta 1907. v preprosti kmečki, globoko verni družini, ki je dala Cerkvi sina salezijanskega duhovnika in poleg nje še eno hčerko, ki je postala uršulinka.

Ko je bila stara 20 let, se je pridružila skupini slovenskih deklet, ki so odhajale v Italijo, da bi se posvetile Gospodu v družbi Hčera Marije Pomočnice. Po zaobljubah se je izobrazila za učiteljico in se posvetila najmlajšim.

Ko so leta 1936 Hčere Marije Pomočnice odprle svoj prvi vzgojni zavod na Karlovški cesti v Ljubljani, se je tudi s. Antonija vrnila v domovino. Vodila je otroški vrtec, obenem pa je uspešno delovala med dekleti nedeljskega oratorija. Znala je premagati številne težave. Zato je delo z mladino bujno zacvetelo.

Po vojni je bil ta zavod zaprt. S. Antonija se je znala skromno prilagoditi novim razmeram: kot gospodinj-ska pomočnica je službovala po raznih župniščih v Splitu, Sisku, Tomišlju, na Kodeljevem v Ljubljani, v Lovranu in na Reki.

Leta 1962 se je dokončno ustalila na Reki, kjer so se sestre ponovno zbrale v skupnost. Opravljala je službo zakristanke, obenem pa zbiralala deklice, jih učila ročnih del in poučevala glasbo, predvsem pa jih je po zgledu sv. Marije Dominike Mazzarello učila ljubiti Boga in Marijo Pomočnico.

Odlikovala se je v globoki pobožnosti, tako zasebni kakor skupnostni, vse do zadnjega diha. Z otroško ljubeznijo je bila vdana Mariji Pomočnici. Rožni venec je bila njena najbolj priljubljena molitev.

Zelo rada je živela v skupnosti in spoštovala predstojnice. Bila je močna in pogumna žena. Bolezen, ki jo je spremljala zadnjih 20 let, je prenašala z veliko potrpežljivosti. Nikoli ni bila zahtevna in se znala zahvaliti tudi za najmanjšo pozornost. Uboštvo je spejemala z vsemi njegovimi posledicami. Znala je vedno prva prositi odpustanje, če se ji je zdelo, da je s svojo besedo ali zadržanjem koga užalila ali mu nehotе povzročila trpljenje. Če je slišala besedo kritike ali mrmranja, je znala na nevsljiv način obrniti pogovor drugam.

Zaradi vseh teh in drugih lepih lastnosti so jo sestre spoštovale in imele rade.

K zadnjemu počitku smo jo spremlili na Reki.

I.B.

RICARDO SOLE PEREZ

V zagrebški polikliniki je 14. januarja umrl Ricardo Sole Perez, bivši gojenec salezijanskega zavoda v Montevideo v Uruguayu in goreč don Boskov sotrudnik.

Po maturi je vstopil v plesno akademijo v Madridu: za to umetnost je imel izredne darove. V svojem poklicu umetniškega in folklornega pesalca je spoznal svojo bodočo ženo Adelo, ki je tudi bila gojenka salezijanskih sester v Punta Arenasu, na skrajnem jugu Čila. Ker sta spoznala drug v drugem izredno podobnost duha, umetnosti in doživljanja vere, sta se poročila: njun zakon je bil sicer brez otrok, toda poln vere, poštenosti in zvestobe.

Zakonca Ricardo in Adela sta dolga leta osvajala svet s svojim čudovitim plesom, na samo v Južni Ameriki, ampak tudi v obeh Evropah, v Afriki in Aziji. Obenem pa sta zavestno širila pobožnost do Marije Pomočnice, kjer koli sta mogla, kajti Ricardo je bil izreden častilec Marije Pomočnice. Njegova žena Adela ga je z veseljem in požrtvovalno podpirala pri vseh podvigih. Oba sta namreč prinesla iz salezijanske vzgoje globoko ljubezen do don Boskove Marije Pomočnice. In Marija je na čudežen način nagrajevala Ricardovo zaupanje vanjo, saj nam je znal povedati in opisati zelo številno izrednih uslišanj v raznih težkih okoliščinah.

Nekaj povsem posebnega pa je bil Ricardov dolgoletni marijanski apostolat na slovenski obali, posebno v župniji Piran. Več let sta namreč živela z Adelo v portoroškem župnijskem domu. Nekaj neverjetnega je, kaj vse sta dosegla Ricardo in Adela pri uvajanju pobožnosti v čast Mariji Pomočnici v raznih župnijah na slovenski in delno na hrvaški obali: ne samo obnovljeni ali čisto znova uvedeni prazniki za 24. maj; v sedmih župnijah so zadnja leta imeli posebne šmarnice Marije Pomočnice, ki jih je sestavljal sam Ricardo; čez 100 družin si je vsak mesec izmenoma posredovalo prenosne kapelice Marije Pomočnice; spomin na vsakega 24. v mesecu po raznih župnijah, itn.

Smrt je bila potrditev vsega Ricardovega življenja. Nekaj mesecev pred koncem je daroval svoje življenje za spreobrnjenje grešnikov in za širitev pobožnosti do Marije. Bolezen je trajala nazadnje samo mesec dni, saj je delal še 17. decembra v Zagrebu. Močne bolečine v glavi zaradi tumorjev je prenašal potrpežljivo in bogovdano. Umrl je z rožnim vencem v rokah: molil ga je vsak dan celega, ko je bil zdrav.

Valter Dermota

V četrtek 28. februarja so mogočni šentrupeški zvonovi oznanili smrt Korelčevega očeta s Preles a. Kar dvakrat je v dvanajstih letih potrkala smrt na duri njegovega doma. Leta 1973 je v jezeru v Podpeči utonil sin Janez, mladi salezijanski sobrat maturant, ki je vzbujal toliko upanja, da bo postal dober duhovnik in vzgojitelj mladih. Bog pa je odločil drugače. K sebi ga je poklical v cvetu mladosti. Korelčeva družina je njegovo smrt sprejela s trpko bolečino pa s krščanskim pogumom. Tolažila jih je Janezova beseda: Kar Bog stori, vse prav stori. Zapisane so bile v njegovem duhovnem dnevniku, služile pa so za moto pogrebne homilije. Pa v veliko tolažbo žalostnim staršem, bratom in sestram.

Korelčeva družina šteje osem otrok. Oče je bil poročen dvakrat. Iz prvega zakona so štirje otroci in štirje iz drugega. V prijazni šentrupeški dolini so v skromnem domu odrasčali drug ob drugem, ne da bi se čutile kakšne razlike med njimi. Vsi so bili kakor otroci iste matere in istega očeta. Oče Ferdinand je bil krojač po poklicu in je kot tak bil znan po vsej okolici. S pridnim delom je služil vsakdanji kruh številni družini. Mala kmetija pa je še dodala, kar niso zmogle pridne roke. Tako so otroci imeli dovolj priložnosti navaditi se na delo, ki jih bo čakalo v življenju.

V Korelčevi družini je vladala globoka medsebojna povezanost, ki je izvirala iz pristne ljubezni. V takem družinskem ozračju pa je sin Janez zaslužil tudi višje vrednote in se ranje odločil, ko je vstopil v salezijansko družbo. Oče in mati sta se veselila sinove odločitve in oba molila, da bi vztrajal. Od daleč sta se že pripravljala na njegovo novo mašo. Sin pa je opravil življenjsko daritev. Moč za tolikšno bolečino sta črpala v veri. Korelčev oče ni nikoli opustil nedeljske maše, naj je bilo že kakršnokoli vreme. Prejem zakramentov pa je bilo nekaj samo po sebi umevnega. Zvečer pa rožni venec. Tako je tudi zaključil svoje zemeljsko potovanje okrepljen s svetimi zakramenti. Pokopali smo ga v soboto 2. marca v Šentrupertu. Somaševanje in pogreb je vodil domači župnik, ki je med mašo tudi govoril pokojniku u slovo. V imenu inšpektorialne skupnosti pa se je očetu zahvalil za sina, ki ga je daroval Družbi, podpisani. Naj se skupaj s sinom Janezom veseli v Bogu.

P.b.

Prisluhni, nekaj ti bom povedal

To je bil izziv mnogim fantom in dekletom sedmega in osmega razreda po vsej Sloveniji, da bi se udeležili duhovnih vaj med polletnimi počitnicami. Iz pisnih odmevov je sklepati, da duh duhovnih vaj še naprej živi v mladih kristjanih. Prelistajmo jih nekaj:

„Ko sem zagledal geslo – PRISLUHNI, IMAM TI NEKAJ Povedati – sem si zastavil vprašanje:

ali znam poslušati; kaj je tisto, kar je vredno poslušati? Lahko rečem, da mi ni žal, da sem zapustil topli dom in se podal v čudovito, močno zasneženo želimeljsko dolinico, kjer so me salezijanski prijatelji z ljubeznijo sprejeli. Težko je v nekaj besedah opisati, kaj vse sem videl, slišal, doživel ...“

„Najprej smo se učili poslušati. Zelo hitro smo ugotovili, da žal, ne znamo in tudi nočemo prisluhniti ne doma ne v šoli in tudi v cerkvi ne. Ne znamo prisluhniti niti naravi niti človeku, niti Bogu, ki nas tako močno nagovarja po glasu naše vesti. Za poslušanje ni dovolj človekovo uho. Potreben je razum, ki sporočilo pretehta; srce, ki dobro sporočilo sprejme in vzljubi; močna volja, ki pomaga, da sporočilo zaživi v vsakdanjem življenju.“ Tako je zapisal Jože v svojem pismu. Eden od Petrov pa nadaljuje: „Bog se nam približuje in nas nevsiljivo nagovarja. Že to, da živim, je znamenje njegove ljubezni. Zavedam se, da me vabi, da bi postal dober človek. Vabi me, naj mu dam na razpolago svoje roke, svoje noge, svoja usta, svoje vse, da lahko kaj dobrega po meni stori. Zato še premišlujem in skušam odkriti tisto, o čemer je sv. Janez Bosko večkrat ponavljal svojim fantom: „Trudite se, da boste dobri kristjani in pošteni državljani.“

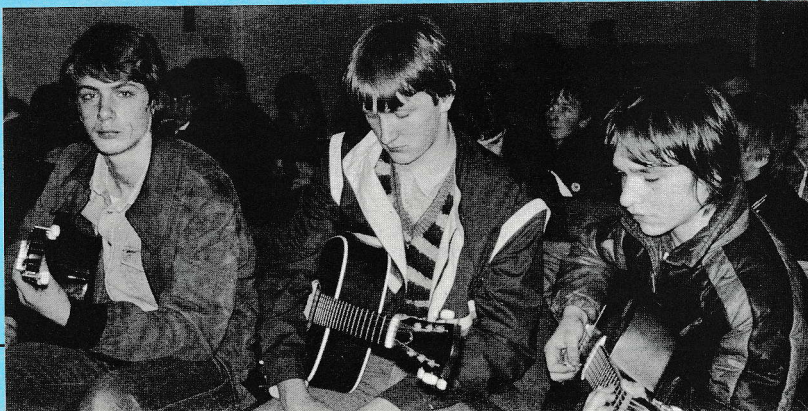
„Posebna obogatitev teh duhovnih vaj v Želimljem je bila soba zbranosti, kamor smo se fantje s svojim voditeljem lahko zatekali na pogovor z Bogom“, pravi Matej. „Prvi dan smo prihajali pred podobo brezjanske Matere

božje in ob njej občudovali Marijo v njenem poslušanju in velikodušnem odgovoru na božji klic. Drugi dan smo imeli češčenje Rešnjega telesa, ko smo se vrstili po dva in dva ves dan. Marsikateri se je še sam zatekel k Jezusu in tam premišljeval o svoji poklicanosti. Češčenje smo zaključili s skupno molitveno uro za duhovne poklice.“

V sobi zbranosti je marsikdo svojo prošnjo ali zahvalo tudi zapisal in položil na oltar. Nepodpisani je pred Marijino podobo takole premišljeval: „Marija, hvala ti, da sem mogel priti na duhovne vaje. Zdi se mi, da sem prav danes bolj začutil, da si ti moja, naša Mati. Pomagaj mi, da bom dober in ubogljiv, doma in v šoli. Danes zjutraj sem ugotavljal, da ne znam poslušati in ubogati. V družini pride do kake napetosti,

tolikokrat prav zaradi mene in moje trme. Pomagaj pa tudi mojim staršem, da bi tudi oni razumeli, da nisem tako hudoben. Priznam pa, da sem precej len. Rad bi se vsaj nekoliko poboljšal. Prosim te tudi za vse domače, sorodnike, sošolce, prijatelje, naše duhovnike in za vse, ki so se mi priporočili v molitev in za vse, za katere sem posebej dolžan moliti. Amen.“

Pred izpostavljenim Najsvetejšim pa je nekdo takole razmišljal: „Ljubi Jezus, pomagaj mi, da bom bolj veroval, da si resnično med nami pod podobo kruha, da ne bom onečastil svojega telesa, kakor tisti fant, o katerem nam je govoril g. Ivan. Jezus, danes smo premišljevali o tem, da ti vsakega kličeš po imenu. Prosim te tukaj na kolenih, da me razsvetliš, da bom spoznal, ali

klic. O tem sem se pogovarjal tudi s svojimi starši. Povedal sem jim, da nameravam v Želimplje. Oče in mati se s tem strinjata in za božjo milost vsi skupaj molimo..." In še: „Danes sem zadnjič molil pred ZNAMENJEM za vse prijatelje, ki sem jih srečal pri duhovnih vajah. Namesto ZNAMENJA, ki ga bom jutri poslal naprej, bom postavil svojega, ki me bo spominjalo na vse lepo, kar sem doživel na duhovnih vajah.“

Toliko iz pisem udeležencev duhovnih vaj. Nedvomno pa bi bilo zanimivo pogledati, kaj je zapisanega v dnevnikih, ki spremljajo potujoča ZNAMENJA. O tem pa drugič.

Naj za konec dodam še predlog, ki je prišel iz vrst udeležencev duhovnih vaj: Kdor more naj pride 25. maja letos v Ljubljano

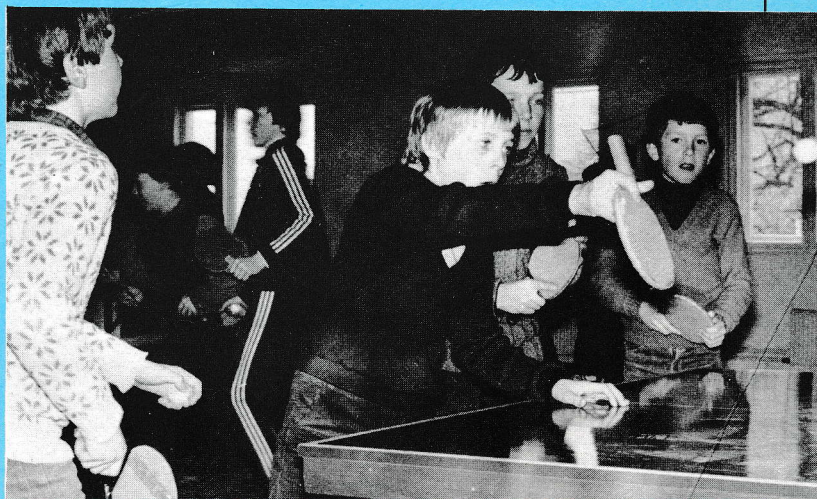
na Rakovnik, kjer bo molitveni dan za duhovne poklice. Takrat bo na Rakovniku tudi slovesnost duhovniškega posvečenja. Trije diakoni bodo posvečeni v mašnike. Zares bi bilo lepo, če bi se tega molitvenega srečanja udeležilo čimveč mladih kristjanov in bi se ponovila čudovita slika z Brezij ob začetku leta poklicev, ko se je toliko ministrantov in drugih mladih kristjanov zbralo k molitvi za stanovitnost v veri in za nove duhovne poklice. Kdor more, naj pride in s seboj povabi še kakega prijatelja. Marija Pomročnica vas pričakuje.

Ivan Turk

morda tudi mene kličeš v duhovni poklic. Moram ti reči, čeprav to že sam dobro veš, da se težko odločam in me je precej strah. Toda sedaj, ko klečim tu pred teboj in ti pišem tole pismo, čutim, da si ti z menoj. Strah počasi izginja... Jezus, vem, da ne moreš bivati med nami brez duhovnikov. Jezus, kliči bolj razločno! Gospod, hvala ti za današnji dan in za te duhovne vaje!“

Ob sklepu duhovnij vaj smo razmišljali tudi o tem, kako naj bi ostali med seboj še bolj duhovno povezani. Domenili smo se za potujoče ZNAMENJE prijateljstva in molitve – križ, ki že potuje od enega do drugega. Pri vsakem domuje en teden. Na poti je kar deset znamenj. Že prihajajo odmevi z različnih strani. Naj jih nekaj omenim: „ZNAMENJE je prišlo in prineslo nekaj novega v molitveno življenje naše družine.“ „Pred Znamenjem sem molil zjutraj in zvečer. Sicer rad molim, toda ta teden sem začutil še posebno božjo milost, zato sem še z večjo gorečnostjo molil. Tudi s prijateljem sva skupaj molila in se pogovarjala o duhovnih poklicih, ki jih naša Cerkev potrebuje. Spraševala sva se, če sva morda tudi midva poklicana. Prišla sva do zaključka, da je treba moliti za vsak duhovni po-

Poleg razmišljanja, zbranosti, maše in drugih molitev smo imeli na programu tudi igre, glasbo in razvedrilo

Rakovnik

Don Bosko blagoslavlja nas, mi njegov spomenik

Slavnostni akordi spremljajo vstop kakih 20 somašnikov, za katerimi stopa mariborski škof dr. Franc Kramberger. Kljub nekoliko slabšemu vremenu je sveetišče Marije Pomočnice na zadnjo nedeljo popoldne 27. januarja polno. V prezbiteriju nam obstane pogled na kipu sv. Janeza Boska, delo salezijanskega sobrata Cirila Jeriča.

Po uvodnem pozdravu inšpektorja Antona Koširja se je razvil priložnostni recital: med božjo besedo so se vpletale misli o don Bosku. Nastajal je venec, ki mu ga v pesmi in besedi spleta salezijanska družina. Predstavniki različnih vej salezijanske družine so simbolično okrasili kip s cvet-

Celovec

Naj mladi gradijo boljši svet!

„Veselite se vedno v Gospodu!“ je velik napis v dvorani Modestovega doma, ki ga vodijo slovenski salezijanci. Ali so mogli mladi slovenski Korošci to vzeti zares – kot izziv ali spodbudo? Gost iz Ljubljane, nadškof dr. Alojzij Šuštar, je hotel nagovoriti predvsem mlade, ki še izpovedujejo vero v Boga in so še voljni prisluhniti krščanskim vzgojiteljem. Samo tistim mladim in odraslim gre naslov graditeljev nove Evrope, ki morejo to razumeti in hočejo nekaj prispevati, da bo jutrišnja Evropa pravičnejša, spodobnejša in bolj krščanska od današnje. Tudi Slovenci smo poklicani k izgradnji take Evrope.

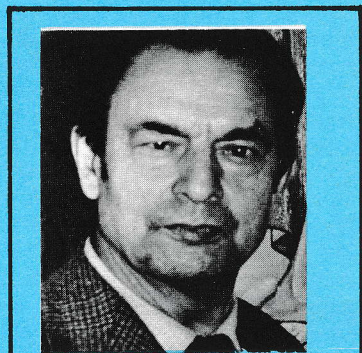
jem, kitaro in knjigo Konstitucij, žogo in Svetim pismom.

Klene misli škofa Krambergerja ob evangeliju in sv. Janezu Bosku so našla odmev v odprtih srcih navzočih. Močno intonacija je dal z ubranim petjem rakovniški župnijski zbor.

„K tebi, don Bosko, v nebesa, naše misli hite...“ so zapeli pod njegovim kipom njegovi sinovi. In vsa cerkev je z navdušenjem pritegnila: „O, saj smo vsi tvoji...“

Don Boskov spomenik stoji zdaj v parku ob rakovniški cerkvi. Je tiha priča salezijanske navzočnosti in don Boskove odprte ljubezni do mladih. Zlasti v letu poklicev in v letu mladih pričakuje naš odgovor v prizadevanju, v iskanju novih možnosti ljubezni do mladih in ubogin danes, tukaj...

Fr. Maršič

Don Boskov kip je izdelal salezijanec Cirilo Jerič. Njegovo srce se izraža s čopičem. Z besedami je bolj skromen in varčen: „Bolj mi odgovarja slikanje. Zato sem v ta kip vložil veliko truda. Najprej sem sploh predlagal, naj bi kip naredil moj kolega Stanko Gašparec, ki je kipar. Trud mi je prinesel veliko veselja. Šlo je za don Boska.